

บทนำ

ไม่ว่าจะวันไหนเวลาไหน เมืองหลวงของประเทศไทยก็แน่นขนัดด้วยผู้คนเสมอ ถนนสายหนึ่งมีรถเป็นร้อยๆ คัน รถเข็นขายอาหารจำพวกสตรีตฟู้ดเรียงรายบนบาทวิถี ห้างสรรพสินค้าเนื่องแน่นด้วยผู้คน ตึกกรมบ้านช่องแข่งกันผุดขึ้นสวนทางกับพื้นที่สีเขียวที่ลดน้อยลงทุกวัน

อย่างที่รู้กันว่ากรุงเทพฯ มีตรอกซอยมากมาย มากพอๆ กับคาเฟ่ที่แทบครองเมือง ในทุกๆ สามร้อยเมตรหากขับรถผ่านต้องเจอร้านกาแฟหนึ่งร้าน และถึงจะหลงเข้าไปในซอยลึกแค่ไหนก็ต้องมีสักร้านให้นั่งพักผ่อนคลาย

หนึ่งในนั้นคือร้าน Perfect Cup ร้านกาแฟซึ่งตั้งอยู่ลึกสุดในซอยย่านสุขุมวิท ลูกค้านิยมพอมิ๊วบ้าง แต่ส่วนใหญ่ลูกค้าที่เข้ามาจะเป็นลูกค้าเก่าที่ติดใจบรรยากาศเรียบง่าย ร้านตกแต่งด้วยโทนสีขาวสลับกับสีน้ำตาลอ่อน มีของประดับตกแต่งน้อย มองไปทางไหนก็สบายตา กลิ่นกาแฟลอยอบอวลชวนให้รู้สึกผ่อนคลาย

การจิบกาแฟอุ่นๆ ในยามบ่ายคือหนึ่งในกิจวัตรประจำวันของลลิกัทร

หญิงสาววัยยี่สิบหกปีเป็นผู้เป็นเจ้าของคาเฟ่ลับแห่งนี้ เมนูโปรดคือคาปูชิโนร้อนหวานน้อย เธอไม่ชอบดื่มแบบเย็นเพราะร่างกายต้องการความอบอุ่นมากกว่า

ช่วงเวลาบ่ายโมงในวันศุกร์มีลูกค้าแค่สองโต๊ะ ไม่นับรวมโต๊ะของเธอกับแฟรฟิไลผู้เป็นบ้า หล่อนนัดคุยธุระกับเพื่อนสนิทที่คาเฟ่นี้ ลลิทรจึงมานั่งรอเป็นเพื่อนพร้อมกาแฟแก้วโปรด เมื่อคนที่แฟรฟิไลนัดไว้มารถึง เธอก็จะลุกออกไป

Live in peace before you rest in peace.

ข้อความภาษาอังกฤษบนแก้วเซรามิกสีขาวทำให้หญิงวัยกลางคนหลุดหัวเราะในลำคอ ลลิทรหลุบตามองแก้วกาแฟในมือตนเองก่อนจะยืมตาม

“แก้วน่ารักดีนะลิส ซื้อมาที่ไหน” แฟรฟิไลถามหลานสาวที่นั่งข้างๆ เวลาคุยกันทั้งคู่มักจะนั่งฟังเดียวกัน

“สั่งมาค่ะ ลิสชอบแก้วที่มีข้อความแปลกๆ ถ่ายรูปลงไอจีแล้วเก๋ดีนะคะ” หญิงสาววางแก้วลงบนโต๊ะ หมุนข้อความเข้าหาตัวเพื่ออ่านทวน

ใช้ชีวิตอย่างสงบ ก่อนจะจากโลกนี้ไปอย่างสงบ

“ทุกวันนี้ได้อยู่ได้ใช้ไหมลิส” คนเป็นป้ากวาดตามองรอบร้านที่มาเยือนแค่สัปดาห์ละครั้ง หล่อนมีธุรกิจของครอบครัวให้ดูแล จึงไม่ค่อยมีเวลามานั่งชิลที่นี่ ทุกครั้งที่มาเยี่ยมก็จะกลับไว มีแค่ครั้งนี้ที่นัดเพื่อนไว้จึงได้อยู่คุยกับหลานสาวนาน

“ไม่มีปัญหาเลยคะป้าแฟร พออยู่พอใช้”

ทุกอย่างลงตัวดี Perfect Cup มีเจ้าของร้านกับลูกน้องสามคนที่สนิทกันราวกับพี่น้อง ชีวิตของลลิทรไม่ขอละไรมากไปกว่าตื่นเช้ามาเปิดร้านต้อนรับลูกค้าประจำ จัดเค้กและขนมอบในตู้ คอยทำความสะอาดร้านอยู่เสมอ คล้อยบ่ายก็มานั่งจิบกาแฟอ่อนคลาย หหมดแก้วแล้วจึงไปทำงานต่อ

แม่ของเธอเสียชีวิตไปตั้งแต่ตอนเธออายุสิบสามปี จากนั้นก็อยู่กับพ่อสองคนมาโดยตลอด หนึ่งในความฝันของเธอคือ การเปิดร้านกาแฟอย่างที่ทำอยู่ โชคดีแพรวีโลมีที่ทาง ทุนทรัพย์ พร้อมด้วยการสนับสนุนอย่างเต็มที่ แม่จะเป็นพื้นที่ว่างในซอยลึก แต่ลลิษทริก็ไม่เกี่ยง ปัจจุบันเธอพักอาศัยอยู่ชั้นสองของร้าน ไม่ได้กลับไปบ้านนานแล้ว

เพราะเธอรักที่นี่ยิ่งกว่าบ้านเสียอีก

“ดีแล้วละ ตอนลิสขอเปิดร้านกาแฟป้ายังกลัวเลยว่าลูกค้าจะไม่เข้าร้านอยู่ลึกมาก แถมธุรกิจนี้การแข่งขันสูง”

“ต้องขอบคุณลูกค้าที่เขาเช็กอินและบอกต่อทางโซเชียลละ”

เทคโนโลยีช่วยลดปัญหาเรื่องโลเกชั่นไม่ดี ไม่ว่าร้านจะไปแอบอยู่มุมไหน เหล่าคาเฟ่ฮอปเปอร์ก็ตามไปจนได้ มีหน้าซำยังรีวให้จนมีลูกค้าใหม่แวะเวียนมาเรื่อยๆ

“ยายพูดบอกว่าลิสไม่โพรโมตเองเลย” แพรวีโลพูดถึงพูดมาลี ลูกสาวคนเดียวของหล่อนที่พ่วงตำแหน่งลูกพี่ลูกน้องของลลิษทริ

“ลิสอยากให้ร้านเงียบสงบอยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆ ลูกค้าประจำมาเพราะบรรยากาศ ถ้าคนเยอะขึ้น เขาอาจจะไปที่อื่น”

“แล้วแบบนี้จะได้กำไรเธอ”

“ได้ละ พอเลี้ยงตัวเองกับน้องๆ เขาได้”

คนไม่ได้น้อยแบบนี้ตลอด ถึงลูกค้าจะไม่แน่นหนา แต่ก็ขายได้มากกว่าหนึ่งร้อยแก้วทุกวัน ไม่รวมขนมที่ลูกค้ามักจะสั่งไปรับประทานคู่กับเครื่องดื่ม ลลิษทริสั่งขนมมาจากร้านเบเกอรี่โฮมเมดในละแวกใกล้เคียงอีกที รายได้ต่อเดือนถึงจะไม่ได้มากเท่าร้านกาแฟมีชื่อหรือเข้าถึงง่าย แต่สำหรับเธอ มันเพียงพอแล้ว

กริ่ง

เมื่อกระดิ่งแขวนประตูส่งเสียงว่ามีคนผลักประตูร้านเข้ามา ปีเตอร์ บาริสตาลูกเลี้ยงประจำเคาน์เตอร์ก็กล่าวทักทายลูกค้าอย่างเป็นมิตร

“Perfect Cup ยินดีต้อนรับครับ”

ทว่าลูกค้าหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งไม่สนใจ เขาหันซ้ายขวามองรอบร้าน เพื่อหาใครสักคน ก่อนสายตาคะพืดที่แพรฟิไล ครูเดียวก็ก้าวมาถึงโต๊ะ ทำทางเครื่องขมิ้นจริงจังของเขาทำให้ลลิทรแปลกใจ

“สวัสดีครับ ใช้น้ำแพร เพื่อนคุณแม่พัตราหรือเปล่าครับ”

“จะ นี่คราหรือ โตแล้วจำไม่ได้เลยนะเนี่ย” แพรฟิไลคลี่ยมตอบ ทว่าดวงตาดำยแหว่งหน้าใจ หลอนมองนอกกระจกร้าน พบว่าพัตรา เพื่อนสนิทวัยเดียวกันกำลังตามลูกชายเข้ามาในร้าน

“คุณครับ”

หญิงวัยกลางคนตัวดีสายตากลั้บมาตามเสียง ทว่าเขาไม่ได้เรียก หลอน

ลลิทรสบตาลูกค้าประหลาด ดวงตาคมเข้มจ้องลึกเข้ามาในดวงตา เธออย่างมาดมั่น ก่อนจะเอ่ยประโยคพิสดารที่สุดออกมา

“เรามาแต่งงานกัน”

ผู้ชายที่พบกันครั้งแรกทำลายโลกอันเงียบสงบของเธอลงแล้ว

๑

สิบห้าปีก่อน

รถเก๋งสีดำราคาเฉียดห้าล้านวิ่งบนท้องถนนด้วยความเร็วพอประมาณ ภายในห้องโดยสารเปิดแอร์เย็นฉ่ำ ทว่าคนที่อารมณ์เย็นมีแค่สารภีนามว่าโพธิ์ ส่วนคุณแม่ลูกดำนหลังกำลังดำเนินบทสนทนากันอย่างดุเดือด

“ศรา รอบนี้ห้ามทำหน้าบึ้ง ห้ามพูดจาเสียงห้วน ห้ามเสียมารยาทเป็นอันขาด น้ำเปรเป็นเพื่อนสนิทแม่ แม่ไม่ยอมเสียเพื่อน”

“รู้แล้วครับ” ศรายะตอบด้วยหน้าบึ้งและเสียงห้วนตรงข้ามกับความต้องการของคุณนายพัทธาโดยสิ้นเชิง

ทั้งเบื่อและเซ็ง เขาผ่านการนัดดูตัวมาสี่ครั้งแล้ว แต่แม่ยังไม่เลิกล้มความตั้งใจจะหาลูกสะใภ้คนเล็ก หรือพูดง่ายๆ คือหาเมียให้เขา หลังจากที่ประสาทเสียกับการเลือกสรรของลูกชายคนโตและคนรอง

พัทธาเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวมาสิบห้าปี หลังสามีเสียชีวิตหล่อนก็ทุ่มเทแรงกายแรงใจบริหารธุรกิจห้างสรรพสินค้าด้วยตนเอง ภาระหน้าที่อันหนักอึ้งได้รับการแบ่งเบาเมื่อภริยาคิด ลูกชายคนโตเรียนจบและเข้ามาช่วยบริหารงาน

ส่วนกิริติ ลูกชายคนกลางขอเปิดสถานบันเทิงตามประสาคนชอบเที่ยวมาแต่ไหนแต่ไร แรกๆ พัตราไม่เห็นด้วยเพราะอยากให้เขาเข้ามาช่วยธุรกิจครอบครัวมากกว่า แต่พอได้ศรายะที่ถูกส่งไปเรียนถึงเมืองนอกกลับมาช่วยอีกแรง หล่อนจึงยอมปล่อยกิริติไป

เดิมทีพัตราไม่ใช่คนเจ้ากี้เจ้าการเรื่องชีวิตรักของลูกๆ อยากคบใครก็คบ อยากโสดก็โสด แต่แล้ววันดีคืนดีภริยัทธกัพาเอมมาลิน แฟนสาวมาให้รู้จัก เธอเป็นลูกสาวของเจ้าของธุรกิจสินเชื่อ มีภาพลักษณ์เป็นลูกผู้ดีหน้าตาสะสวย แม้นิสัยติดจะหยิ่งทะนง แต่ก็มีลัษณะการระ พัตรายอมให้ทั้งสองคบกันและจับมือกันเข้าพิธีวิวาห์เมื่อปลายปีก่อน จากนั้นเอมมาลินก็เข้ามาทำงานกับภริยัทธ

ฟังดูไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง เว้นก็แต่เรื่องการแบ่งผลประโยชน์ภายในครอบครัว ภริยัทธไอนหันเหเกือบครึ่งให้ภรรยา ไอนทรัพย์สมบัติส่วนตัวให้เธอเป็นผู้ดูแลเพียงคนเดียว แน่่อนว่าทั้งศรายะและพัตรารู้สึกถึงความผิดปกติ แต่พูดอะไรไป ภริยัทธก็ไม่ฟัง เข้ายินกรานว่าเอมมาลินเก่งพอจะเป็นผู้ดูแลทุกอย่าง

และแม่คนเก่งก็เริ่มสำแดงฤทธิ์เดช วางทำเป็นคุณนายคนที่สอง ความอ่อนน้อมต่อเจ้าของบ้านค่อยๆ ลดลง ไม่แน่ว่าจะรอวันที่ผู้กุมบังเหียนคนปัจจุบันวางมือและแบ่งทรัพย์สินทั้งหมดให้ลูกชายทั้งสาม ถึงเวลานั้นศรายะคิดว่าภริยัทธน่าจะส่งต่อให้เมียอย่างเคย

ความว้าวยังติดๆ ชัดๆ ไม่นานนักกิริติเอาความควายเข้ามาให้คนในบ้านปวดหัว เพลย์บอยเจ้าสำราญพลาดท่า ทำสาวแซบรายหนึ่งห้อง อีกทั้งสาวแซบผู้นั้นดันเป็นเพื่อนสนิทกับเอมมาลิน ศรายะคิดว่าเธอน่าจะเล็งเหยื่ออยู่นานแล้ว ถึงเวลาที่ตะครุบไว้ด้วยเล่ห์เหลี่ยมเหนือชั้น เพราะคนชั่วของอย่างกิริติไม่น่าพลาด

เธอชื่อวิภาวี ขณะนี้เจ็ดฉายอยู่ในคุกหาสน์หลังใหญ่ของเขา เจ้าหล่อนเก่งเรื่องเพลงฤทธิ์ชนิดที่เอมมาลินชิดซ้าย ถ้าทั้งสองทะเลาะกันเอง

ศรายะจะไม่ว่าอะไรเลย แต่ที่ดันจับมือกันเหนียวแน่น มีเรื่องอะไรที่หนุนหลังกันตลอด สร้างความรำคาญใจให้หลายๆ คนรวมถึงเขาด้วย

คิดถึงพี่สะใภ้สองคนแล้ว ชายหนุ่มก็ปวดหัว แต่คิดถึงภารกิจของพัทธาแล้วน่าปวดหัวยิ่งกว่า ภารกิจที่ว่าคือหาสะใภ้ที่ติดและไว้ใจได้ให้ลูกชายที่ยังโสด ให้เขาไปมีครอบครัวที่ตินอกบ้าน ส่วนหล่อนจะทนอยู่กับบรรดาลูกสะใภ้ร้ายกาจเอง

ฝันไปเถอะ! ศรายะไม่ใช่ลูกอกตัญญูที่จะทิ้งแม่ไว้กับปีศาจร้ายสองตน ตนหนึ่งร้ายเจียน อีกตนร้ายแบบไม่มีสาระ

“จ่าน้ำแพร่ได้ไหม” พัทธาทถาม หล่อนเจอแพร่ไฟไม่บ่อยเท่าไร ส่วนศรายะเคยเจอเพื่อนมารดาครั้งสุดท้ายตอนเขาอายุสิบหกปี

“คูนๆ ครับ” ศรายะนึกใบหน้าของคนที่ถูกถึง ความจำของเขาไม่ค่อยดีเท่าไร ที่ว่าคูนคือคูนชื่อ

“คูนๆ ของคุณศราคือจำไม่ได้ครับคุณพัท” โพธิ์เอ่ยอย่างรู้ดี ไม่ต้องมองกระจกหลังก็รู้ว่าเจ้านายหนุ่มถลึงตาใส่เขาอยู่

“แล้วผมเคยเจอคุณพุดเติลหรือเปล่าครับ” ศรายะถามมารดาอย่างไม่แน่ใจ ก่อนจะเบี่ยงตัวหนีกระเป๋าคัลซ์ซ์ที่หล่อนทำท่าจะฟาดมันลงมา

“เดี๋ยวเถอะ! เขาชื่อพุดอย่างเดียว”

“อ่าครับ พุดก็พุด”

“ผมจำได้ว่ามีชื่อเต็มด้วยนี่ครับ จำได้ไหมครับคุณศร” คราวนี้โพธิ์มองกระจกหลังเพราะอยากรับชมความบันเทิงให้เต็มตา

ลูกชายคนเล็กของคุณนายพัทธาพยักหน้ารัว

“จำได้ๆ ชื่อว่าพุดหมาล่า”

ผัวะ!

“โธ้ย!”

กระเป๋াপัทธาทีกยสูงเมื่อครู่ฟาดใส่ไหล่แกร่งของลูกชายอย่างไม่อ้อมแรง พัทธาทาเหียวปัด ส่วนลูกชายลู่ไหล่ตัวเองอย่างน่าสงสาร

“พูดมาสิ” หล่อนแค้นเสียงลอดไรฟัน สันหรณ์ว่ารอบนี้ศรายะจะทำพังอีกแล้ว นัดกินข้าวดูตัวสี่ครั้งที่ผ่านมากับลูกสาวของเพื่อนที่หล่อนไวใจ ไม่มีครั้งไหนเลยที่เขาไม่ทำให้ผิดหวัง

คนแรกเป็นกุลสตรีอ่อนหวาน แต่ศรายะดันยกโทรศัพท์ขึ้นมาคุยกับเพื่อนต่อหน้าและสาดคำหยาบไม่ยั้งจนสาวหน้าเสีย ตัดสินใจเด็ดขาดว่าต่อให้หล่อราวเทพบุตรเพียงใดก็จะไม่เอาทำพันธุ์เด็ดขาด

คนที่สองเป็นหญิงสาวผู้รักการท่องเที่ยวผจญภัย เขาเลยตีไข่ใส่สีว่าชีวิตตัวเองมีแต่งาน งาน งาน และอภิปรายความน่าเบื่อหน่ายของชีวิตจนเธอเซย์กูดบายซึ่งหน้า มิหนำซ้ำยังสั่งสอนวิธีการใช้ชีวิตให้เป็น ต่อหน้าเธอคนนั้นเขาทำเป็นเชื่องซึม แต่ลับหลังหัวเราะลั่น

คนที่สามเป็นลูกครึ่งตาสีฟ้าสวย สวมชุดสีฟ้าน้ำทะเล เครื่องประดับส่วนใหญ่เป็นสีฟ้าเพราะเจ้าตัวเชื่อว่าเป็นสีนำโชค ศรายะไม่สนใจสักอย่าง ไม่แม้แต่จะสบตาเธอ เอาแต่ก้มหน้าก้มตากินข้าว และพูดหน้าตาเฉยว่า ‘ผมเกลียดสีฟ้าและไม่เชื่อเรื่องโชคกลาง’

คนที่สี่เป็นสาวมั่นใจในตัวเองสูง พุดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ลักษณะดูเป็นคนสู้คนเหมือนศรายะ พัตราคิดว่าคนนี้ต้องถูกใจลูกชาย เพราะเขาดำเนินบทสนทนา与她ไม่ขาด แต่พ่อลูกชายเรื่องมากดันแกล้งทำกาแพหกใส่กระเป๋าไปโปรดของเธอ ผลคือถูกโกรธชนิดไม่เผื่อ

พัตราเคยคิดว่ากิริติหัวแข็งที่สุด แต่ตอนนี้ขอยกตำแหน่งอันดับหนึ่งให้ศรายะ หัวแข็งไม่พอ ยังกว่นประสาททุกคนที่ขวางหน้า ปากบอกว่ารักแม่ แต่ทำแม่เครียดยิ่งกว่าใคร!

ชายหนุ่มเบนสายตาดูหูดมดมองออกไปนอกกระจกรถ และพบว่าโพธิ์เลี้ยวรถเข้าซอยแคบซอยหนึ่ง เขามองแผนที่บนจอติดรถ นึกสงสัยว่าทำไมสถานที่นัดหมายมันลึกลับขนาดนี้

“ที่ที่เราจะไปมันคือคาเฟ่แหม่หรือครับ อยู่ลึกแบบนี้มีลูกค้าด้วยหรือ”

“เจ้าของร้านเป็นหลานสาวของน้ำแพร่นะ น้ำแพรคงอยากอุดหนุน

หลานตัวเองก็เลยนัดเราที่นี่”

“น้ำแพร่เขาไม่ได้จ้างคนมาลอบฆ่าเราใช้ไหมครับ...อย่าครับ เดี่ยวไปหล่อผมหัก” ศรายะยกมือห้ามพัตราที่ง้างกระบี่ขึ้นอีกรอบ “ผมเดินไม่ตรงขึ้นมา คุณพูดมาแรงจะไม่ประทับใจเอาได้”

“พูดมาสิ!”

“ชื่อไม่ค่อยเป็นที่น่าจดจำสักเท่าไร สู้คลีโอพัตราของผมก็ไม่ได้” ปลายนิ้วเรียวยาวของศรายะเขยคางมนของมารดาเป็นเชิงหยอกเย้า ชื่อนี้เขามอบให้ราชนีหนึ่งเดียวของบ้านเรือนรัตนพัฒน์หลังจากที่บิดาจากไป

“นี่ศรา เลิกกวนโมโหแม่ได้ไหม แม่จริงจังกับเรื่องนี้นะ” พัทราบัดมือเขาออกพลางขมวดคิ้วดู เสียงหนักแน่นบ่งบอกว่าอารมณ์ขุ่นมัวยากจะข่ม

ศรายะเริ่มจริงจังบ้าง เขาไม่อยากตระเวนดูตัวทั่วราชอาณาจักรอีกต่อไปแล้ว ที่จริงวันนี้เขาควรจะทำงานอยู่ในออฟฟิศของห้างสรรพสินค้า แต่มารดา กลับลากมาจิบกาแฟและคุยกับผู้หญิง!

“เราอยู่ด้วยกันไม่ได้หรอกครับ คุณแม่ไม่ต้องหาความสงบให้ผม เพราะผมไม่มีวันอยู่อย่างสงบ ถ้าคุณแม่ต้องตื่นมาเจอความวุ่นวายทุกวัน”

“แม่เอาอยู่นะศรา”

“ผมเสียใจนะที่คุณแม่ไล่ผมออกจากบ้านทางอ้อม” ชายหนุ่มไม่ได้ป็นหน้าเศร้า สีหน้าของเขาเศร้าตามความรู้สึกจริงๆ แม่จะรู้จุดประสงค์ แต่ก็อดน้อยใจไม่ได้ “ถึงผมเจอคนที่ใช่ ผมก็ไม่อยากไปจากคุณแม่หรอกนะ”

“พูดซะเป็นลูกแหง”

“แล้วพี่ภูกับพี่กิริไม่ใช้ลูกแหงหรือไง มีเมียแล้วแต่ไม่ยอมพาไปอยู่บ้านอื่น ปล่อยเมียมาทำแม่เครียด โคตรบ้า”

พัตราถอนหายใจเฮือกใหญ่ หล่อนว่าลูกชายอีกสองคนไม่ใช่ลูกแหงติดแม่หรอก ภูริทตโยกให้เอมมาลินอยู่บ้านหลังใหญ่สมฐานะ มีสาวใช้คอยอำนวยความสะดวกให้ ขณะที่กิริติเอาวิภาวิมาทิ้งไว้บ้านเพื่อให้มีคนดูแล ส่วนตนเองก็ไปเที่ยวเตร่ตามใจอยาก

“ถึงแล้วครับ ผมว่าร้านนี้แหละ” โพธิ์เอ่ยเมื่อรถเข้ามาจอดขอย สองแม่ลูกมองคาเฟ่ขนาดย่อมตรงหน้า ก่อนพัตราจะหันมาขอร้องลูกชายหัวดีอีกครั้ง

“ทำตัวดีๆ นะ แม่ขอ แม่ไวใจน้ำแพร่มาก ถ้าศราเข้ากับลูกสาวของเขาได้ แม่จะเบาใจที่สุด อย่างน้อยลูกของแม่ก็ไม่ได้ไปไหนไกล”

แต่ก็ต้องไปอยู่ดี...

เหมือนว่าหล่อนไม่เข้าใจที่เขาพูดไปสักอย่าง ไม่รับฟังแม่แต่คำเดียว ลักแต่จะขับไล่ไล่ส่งเขาให้ออกไปใช้ชีวิตดีๆ ที่งานที่บอดี้การ์ดส่วนตัวของมารดาไป แต่กับพี่ๆ ทั้งสองไม่เคยสักครั้งที่มารดาจะหาบ้านใหม่ให้อยู่

“คุณแม่จะให้ผมแต่งงานให้ได้เลยใช่ไหม”

“แค่จะให้ดีๆ กันไว้ก่อน ไม่ไปตัดความสัมพันธ์...ศรา!”

ศรายะไม่ฟังอะไรอีกแล้ว เมื่อรถจอดสนิทเขาก็เปิดประตูลงและก้าวยาวๆ เข้าไปในร้าน ความหงุดหงิดพลุ่งพล่านในใจ กวาดตามองรอบร้านหาคนที่แม่นัดไว้ ไม่สนใจเสียงทักทายของพนักงานหนุ่มหลังเคาน์เตอร์

หากไม่เอาคนนี้อีก พัตราก็จะหาคนใหม่ให้ไม่จบไม่สิ้น วิถีชีวิตความพยายามของแม่คงมีแค่วิธีนี้เท่านั้น

เจอแล้ว...ผู้หญิงวัยกลางคนที่คล้อยคล้ายคล้าว่าเคยเจอมาก่อน หล่อนนั่งอยู่กับผู้หญิงผิวขาววัยประมาณเขา ผมสีดำลึบของเธอยาวสลวยเป็นคลื่น ดวงหน้าหวานไร้ที่ติ คิ้วซึ่งเป็นมงกุฎของใบหน้าเรียวยาวเหมาะ กับดวงตากกลมโต จมูกสวยรับกับริมฝีปากอímลิ้มพระเรื่อ

จะเป็นใครได้อีกละ นอกจากน้ำแพรพี่ไล่กับคุณพุดมาแรง

ศรายะเดินคุ่มๆ ไปยังโต๊ะของทั้งคู่

“สวัสดีครับ ใช้น้ำแพร เพื่อนคุณแม่พัตราหรือเปล่าครับ” ต้องถามให้แน่ใจสักหน่อย อีกฝ่ายจะได้พอนึกออกว่าเขาเป็นใคร

แพรพี่ไล่คล้ายตั้งตัวไม่ทัน แต่ก็ยิ้มรับ

“จ๊ะ นี่ศราเหรือ โตแล้วจำไม่ได้เลยนะเนี่ย”

เมื่อมันใจว่าใช่ ชายหนุ่มจึงเข้าประเด็นอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าจรวดพุ่งออกนอกโลก

“คุณครับ” เขาจ้องผู้หญิงหน้าสวยที่ยังไม่ได้พูดอะไรออกมา “เรามาแต่งงานกัน”

กริบ...

พุดมาแรงเบิกตาก้างพองๆ กับแม่ของเธอ สติของทั้งคู่คงหลุดลอยไปพร้อมกัน ศราเยหัวเราะประชดตัวเองในใจ นี่สินะ สิ่งแม่ของเขาต้องการ

“ศรา!” พัตราถึงเดินถึงวิ่งเข้ามาสมทบ ครั้นเห็นหน้าเพื่อนที่ดูตกใจก็ลังหรณใจไม่ดี

“ผมขอลูกสาวน้ำแพรแต่งงานแล้วนะครับ รอให้เขาตกลงก็จบ”

“หา!” หญิงวัยกลางคนอึ้งตามไปอีกคน ขอพิสูจน์ว่าเป็นอีกหนึ่งวิธีกวนประสาทของศราเย แต่เดี๋ยวก่อน...ที่นั่นข้างๆ แพรพิไลไม่ใช่พุดมาลีแน่นอน หล่อนเคยพบลูกสาวเพื่อนสนิทครั้งหนึ่ง แม่จะนานแล้ว แต่ก็จำได้ว่าไม่ใช่คนนี้

“ตะ...เดี๋ยวก่อนนะ นี่มันอะไรกันพัตรา ศรา” แพรพิไลลงเป็นไก่ตาแตก ก็พอจะรู้ว่าเพื่อนอยากให้อะไรๆ ได้รู้จักกันเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ แต่ไม่คิดว่าศราเยจะก้าวกระโดดถึงขั้นขอแต่งงาน มิหนำซ้ำยังไม่ทำการบ้านมาให้ดี นี่ไม่ใช่พุดมาลิลักหน้อย!

ลูกสาวของแพรพิไลไม่ชอบการนัดดูตัว จึงขับรถหนีไปต่างจังหวัดตั้งแต่เช้า คนเป็นแม่หนักใจไม่น้อย แต่ก็เข้าใจลูก หล่อนจึงมาที่คาเฟ่ของหลานสาวเพียงคนเดียวโดยไม่โทร. บอกเพื่อนว่าพุดมาลีไม่มา ตั้งใจว่าเมื่อพบหน้ากันแล้วค่อยบอก วันนี้อาจได้ทำเพียงจิบกาแฟคนละแก้ว และพูดคุยปรับทุกข์เกี่ยวกับเรื่องในบ้านของพัตราที่หล่อนพอรู้มาบ้าง

แล้วนี่มันอะไรกัน...

“ก็วันนี้คุณแม่พาผมมาดูตัวลูกสาวน้ำแพรไงครับ ดูแล้วผมชอบมาก อยากแต่งงานเลยทันที”

ผัวะ!

แม้บังเกิดเกล้าฟาดกระเป่าคลัตช์ใส่แผ่นหลังเขาอย่างไม่ปราณี คราวนี้ศรายนั้ไม่ร้องลั้กแอะ เขากัดฟันแน่น แว้ตาแสดงอออกว่าเจ็บปวดทั้งกายและใจ ทำไมทำอะไรก็ไม่ดีลั้กอย่าง

“เอ้อ ศร่าจ๊ะ นี่ไมใช่พุดมาลีนะ ลูกสาวน้ำไม่มา”

“หืม?”

ความเจ็บปวดมลายลั้นเพราะความมุงนงเข้ามาแทนที่ เขายืนตัวแข็ง ถ้าพุดมาลีนั้ไม่มา แล้วผู้หญิงสวยๆ ที่นั่งจ้องเขาอยู่ตรงนี้เป็นใคร

จู่ๆ ขนกายของชายหนุ่มก็ลุกชัน รู้ลั้กว่าหน้าตาแม่ลูกคูนั้ไม่เหมือนกันเลย แน่ลั้ เขาไมใช่แม่ลูกกัน!

“นี่ลั้ส ลลั้ภัทร หลานสาวน้ำเอง เจ้าของร้านนี้”

ผิดคน!!!

ถ้าเป็นพ่อมดเขาคงจะติดนิ้วเป้ะแล้วอันตรธานไปจากตรงนั้ในทันที แต่เขาดันเกิดมาเป็นมนุษย์ที่หนีได้ด้วยสองขา ซึ่งมันไม่ทันใจ เพราะขณะนั้ความอับอายตีกรอบไมให้เขาขยับขาหนีไปไหนได้

ต้องเป็นเวอร์กรรมที่เขาเคยกลั้นแกลั้งผู้หญิงลั้คนก่อนหน้านั้แน่ๆ...

เจ้าของร้านหน้าหวานกะพริบตาเรียกสติตัวเอง ก่อนจะกระพุ่มมือไหว้ทักทายพั้ตราด้วยรอยยิ้มและลูกขั้นยั้นพร้อมแก้วกาแฟของเธอ

“เชิญตามสบายนะคะ” เธอสบตาศร่ายะด้วย แต่เป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ ก่อนเดินจากไป ซึ่งขณะนั้้นชายหนุ่มยังเรียกสติกลับมามาไม่ครบ

“คือยายพุดติดนัดเพื่อนกะทันหันนะ” แพรฟั้โลอ้างพลางเลือนเมนูบนโต๊ะให้สองผู้มาใหม่

พั้ตราดึงลูกชายให้นั่งแก้้และลั้งเสียงเข้ม

“ศร่า ขอโทษน้ำแพรเดี๋ยวนั้”

คนที่ยังคิดอะไรไม่เ็นระบบระเบียบทำตามอย่างว่าง่าย จวบจนตอนนั้ก็ยังไม่กลั้หันไปทางเคาน์เตอร์ซึ่งมีเจ้าของร้านยืนอยู่ เขาไม่สนใจเมนู

ตรงหน้าด้วยซ้ำ

“รีบมากเธอพัตรา คราถึงได้พรวดพราดเข้ามาขอผู้หญิงแต่งงาน ลุ่มลี้ลุ่มท่าแบบนี้” แพรพิไลไม่ถือสาอะไร ออกจะซ้ำด้วยซ้ำกับนิสัยขี้เล่น ของลูกชายเพื่อนที่อายุเลยเบญจเพสไปแล้ว แต่คราวนี้เขาเล่นได้ น่าสะพรึง เลยทีเดียว

“เล่นอะไรไม่เข้าเรื่อง” พัทราค้อนให้ลูกชายหนึ่งวง

“ก็คุณแม่อายุอยู่กับลูกสะใภ้ทั้งสองโดยไม่มีผมนี่” ถึงจะทำเรื่อง ขายหน้าไปแล้ว แต่ศรายะก็ยังเหลือหน้าบึ้งตึงไว้ให้คนเป็นแม่รับรู้ว่าน้อยใจ อยู่ “ที่จริงเจ้าของร้านกาแฟก็ตึนะ”

ประโยคสุดท้ายเขาพิมพ์เสียงเบาจนพัตราฟังไม่ถนัดนัก หล่อนจึง เลิกสนใจและเริ่มคุยกับเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน

“หนูพุดมามีเป็นยังงี้บ้างละ ถ้าวันนี้ติดนัด วันหลังค่อยมาเจอกัน ใหม่ก็ได้นะแพร”

“อา...” แพรพิไลอึ้งก่อนจะสารภาพตามตรง เพราะรู้ว่าพัตราเข้าใจ อะไรง่ายๆ และจะไม่เข้าหูใคร เว้นแต่เพียงศรายะ “เอาจริงๆ ยายพุดมันไม่ อยากคบหาใครตอนนี้นะสิ”

“คุณพุดมามีตั้งใจไม่มาใช้ไหมครับ” ชายหนุ่มรีบหาทางรอดให้ตัวเอง ทันที ถ้าแพรพิไลไม่ได้คิดไปเอง หล่อนเห็นว่าดวงตาคู่คุณมีประกายวาววับ อย่างถูกอกถูกใจด้วย

“ปะ...เปล่าจ๊ะ วันนี้ติดธุระจริงๆ” จะบอกว่าใช้ก็กระไรอยู่ แค่นี้ก็วาง หน้าไม่ถูกแล้ว เมื่อสบโอกาสจึงรีบเปลี่ยนเรื่อง “แล้วนี่หนูเอมกับหนูวินนี่ เป็นยังงี้บ้าง”

พอมีชื่อเอมมาลिनกับวิภาวิไลขึ้นมา ศรายะก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ หน้าเซ็งโดยอัตโนมัติ

“สบายดีตามประสาเขานั่นแหละ เอมก็ช่วยตาภูทำงาน ส่วนวินนี่ห้อง ได้สี่เดือนแล้ว” พัทราตอบ

“รู้หรือยังว่าหลานสาวหรือหลานชาย”

“หลานชาย”

“ดีใจด้วยนะ คลอดแล้วฉันจะไปเยี่ยม”

ศรายะผลอย่นคิ้ว ดีใจอะไรกัน เด็กออกจะน่าสงสาร บ้านรวยก็จริง แต่พอกับแม่ไม่ได้ตั้งใจมี กิรติกับวิภาวิไม่ได้รักกันด้วยซ้ำ ฝ่ายชายมีหน้าที่รับผิดชอบด้วยการเลี้ยงดูลูกเมีย ฝ่ายหญิงก็อึดท้องไป คลอดออกมาแล้ว คนเลี้ยงคงหนีไม่พ้นสาวใช้ที่บ้านกับสถานรับเลี้ยงเด็ก

“เวลานี้นั่นก็ผ่านไปไวเออะ ฉันรู้สึกเหมือนเพิ่งเรียนจบพร้อมเธอเมื่อวาน เดี่ยวเดี๋ยวเธอจะได้อุ้มหลานซะแล้ว”

ถ้าเมื่อวานคือสามสิบกว่าปีก่อน ศรายะคิดว่าแพรพีไล่ข้ามเวลามาไกลพอสมควร

ชายหนุ่มไม่ทราบทสนทนาที่ไหลลื่นของสองหญิงวัยกลางคน เขาสนใจเมนูบนโต๊ะ ดีไซน์เรียบง่ายเห็นทีจะเป็นจุดขายของร้านนี้ ภายในร้านมีเฟอร์นิเจอร์ประดับตกแต่งไม่เยอะ พื้นที่ดูโล่ง ทำให้ลูกค้าไม่รู้สึกรออีกทั้งยังสว่างเพราะกระจกรอบร้านรับแสงอาทิตย์เข้ามา หากตรงไหนแดดแรงก็จะปิดม่านกันแสงเอาไว้

“อ้อ ลืมสั่งน้ำเลย คยุเพลิน” พัตราเห็นลูกชายเปิดเมนูดูก็นึกขึ้นได้ หล่อนชำเลื่องมองรายการเครื่องดื่มปราดเดี๋ยวแล้วสั่งเมนูเดิม “แม่เอาลาเต้เย็น”

“ครับ น้ำแพรเอาอะไรครับ” ศรายะเลือกเมนูของตัวเองได้ตั้งนานแล้ว แต่หาโอกาสลุกไปสั่งอยู่

“อ้อ น้ำเอาชาเขียวเย็นจะ แต่สราไม่ต้องจ่ายนะ บอกลิสเขาได้เลยว่าเดี๋ยวน้ำจ่ายเอง”

ความจำของชายหนุ่มไม่ค่อยดีเรื่องชื่อคน แต่ชื่อนี้ฝังแน่นติดตรึงในความทรงจำ ลิสคืออลลิษา คนที่เกือบจะได้แต่งงานกับเขาแล้ว...

วางสูงลุกจากที่นั่งและเดินไปยังเคาน์เตอร์เพื่อสั่งเครื่องดื่ม พยายาม

จะควบคุมลมหายใจให้เป็นปกติ ถ้าไม่ใช่คนหน้าด้านเป็นทุนเดิมคงไม่กล้า
 อยากรายเข้าใกล้เจ้าของร้านกับลูกน้องที่เห็นเขาปล่อยไก่ชัดเจน

ปีเตอร์ย้ายไปทำหน้าที่อบขนมให้ลูกค้า ขณะนี้จู้จู้รับออเดอร์กลายเป็น
 เป็นของลลิพัทธ์ที่รอให้เขาเข้ามาหา เธอยิ้มน้อยๆ อย่างเป็นมิตร ไม่ถือสา
 เรื่องเข้าใจผิดเมื่อสักครู่

“รับอะไรดีคะ”

“คาปูชิโนร้อนหวานน้อยครับ” ตอนสั่งเขาตั้งใจว่าควรจะพูดถึง
 เหตุการณ์ก่อนหน้านี้หรือไม่ แต่ปากของเขาหนักเอาเรื่อง

“ชอบทานร้อนหรือคะ” ลลิพัทธ์มักจะถามลูกค้าแบบนี้ประจำเวลาได้
 รับออเดอร์ที่เป็นเมนูโปรดของเธอ กดปลายนิ้วบนหน้าจอสัมผัสตรงหน้า
 อย่างว่องไวตามความเคยชิน ครู่เดียวก็สับตาลูกค้าหนุ่มอีกครั้ง

“ครับ แล้วก็เอาลาเต้เย็นกับชาเขียวเย็น หวานปกติครับ ทั้งหมด
 เท่าไร” ศรายะหยิบธนบัตรสีม่วงออกมาจากกระเป๋าสตางค์และวางบน
 เคาน์เตอร์ ถือว่าเลี้ยงแทนค่าขอบคุณเพรฟิโละที่ไม่บังคับให้ลูกสาวมา

“ป้าแพรบอกว่าไม่ต้องคิดคะ แต่เดี๋ยวลิสให้แถม”

ไม่บ่อยนักที่ลลิพัทธ์ไม่ฟังความต้องการของลูกค้า ครั้งนี้เธอเชื่อฟัง
 ผู้เป็นป้าที่ออกปากสั่งมาว่าไม่ต้องคิดเงิน เธอส่งออเดอร์ให้บาร์ิสตาแล้ว
 ปัมบัตรสะสมแถมให้ ขณะที่อีกฝ่ายจำต้องเก็บเงินเข้ากระเป๋าสตางค์ไป

“หนึ่งแก้วได้หนึ่งแถม ครบสิบแก้วได้ฟรีหนึ่งแก้วนะคะ ตอนนี้คุณ
 ได้สามแถมแล้ว”

นี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ศรายะจะมาที่นี่ ไม่ใช่ว่าไม่ถูกใจหรือรู้สึก
 อับอาย สาเหตุเดียวคือเข้าซอยลึกไป แต่เจ้าของร้านอุตสาหิให้บัตรสะสม
 แถมมากก็ต้องรับไว้

ไม่มีอะไรแล้วก็จะกลับไปนั่งที่ แต่เขาดันไม่สามารถทำเป็นลืมเรื่อง
 ที่เกิดขึ้นได้ตลอดรอดฝั่ง

“เมื่อกี้ขอโทษนะครับ”

ลลิตร์เข้าใจว่าเขาหมายถึงเรื่องอะไร เธอไม่ถือสาหาความ ถึงจะยังไม่รู้จักก็ตามที่ว่าทำไมเขาถึงพรอดพราดเข้ามาขอผู้หญิงแต่งงาน

“ถ้ารู้จักคุณพุดมาลี ผากบอกเขาด้วยนะครับว่าชอบคุณมากที่ไม่มา” เขาสบตาคุณหวานนิ่ง เวลานั้นก้อนเนื้อในอกกระตุก ก็คงเป็นธรรมชาติของผู้ชายเวลาเจอผู้หญิงสวย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกเสียหน่อย

“ไม่ค่อยได้คุยด้วยเท่าไรค่ะ ผากบ้าแพรไปบอกสิคะ” ลลิตร์เหลียวมองแพรฟีโล เธอให้คำแนะนำที่ตลกร้ายจนศรียะอยากฆ่า “ไม่เคยเจอกันทำไมถึงไม่ชอบล่ะคะ”

“ไม่ได้ไม่ชอบครับ แค่ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเจอ”

“ก็นึกว่าคุณอยากแต่งงานไวๆ”

ศรียะแค้นหัวเราะประชดโลก “เปล่า แม่ผมต่างหากที่อยากให้ผมแต่งงานไวๆ แล้วออกไปอยู่นอกบ้าน ก่อนที่ผมจะรบกับพี่สะใภ้จนเสียสติไปก่อน”

เขาไม่มีปัญหากับการป่าวประกาศให้โลกรู้ว่าความสัมพันธ์ของตัวเองกับบรรดาเมียๆ ของพี่ชายไม่ค่อยดีเท่าไร ไม่แน่ว่าคนตรงหน้าอาจจะพอรู้เรื่องของเขาจากปากแพรฟีโลแล้ว

เธอไม่ได้แสดงอาการอยากรู้เรื่องต่อ เพียงแค่พยักหน้าเล็กน้อยและทิ้งประโยคที่อ่อนโยนต่อจิตใจคนฟังไว้ให้

“ลำบากใจเมื่อไรก็มานั่งร้านนี้ได้ นะคะ เปิดตั้งแต่เก้าโมงถึงสองทุ่ม” สรุปลได้ว่าเจ้าของร้านไม่ได้มีดีแค่สวย สกิลการขายก็ดีไม่ใช่เล่น

๒

มือเย็นในบ้านหลังใหญ่ของครอบครัวเรื่องรัตนพัฒน์วันนี้มีสมาชิกทั้งสี่คน กิรติเปิดคลับตอนกลางคืนจึงไม่ค่อยอยู่บ้านเวลานี้ มือเขาก็ตื่นไม่ทัน วันๆ ไม่ค่อยมีใครได้เห็นหน้า เว้นแต่ภรรยาคนสวยที่กำลังจ้องกึ่งแม่น้ำตัวโตตาเป็นมัน

วิภาวีไม่มีปัญหาที่ไม่ได้จัดงานแต่งงานใหญ่โตหรูหราอย่างภริยาคู่กับเอมมาลิน แค่นี้ได้จดทะเบียนสมรสกับลูกชายคนรวยเพื่อรับรองสถานะ เธอก็อพอใจแล้ว แต่ถ้าไม่ได้จดทะเบียนจะอาละวาดไวยวาย หาวิธีทำลายชื่อเสียงคนบ้านนี้ให้ย่อยยับ!

ในตอนแรกกิรติไม่ยอมรับว่าเป็นพ่อของลูกเธอ แต่เธอมีหลักฐานเป็นรูปถ่ายในวันทีนอนกับเขา ไฟล์รูปประจำวันที่ตั้งถนัดนอนไปจะตรงกับอายุครรภ์ในเวลานั้น แม้ชายหนุ่มจะรู้ว่าเธอจงใจจับเขา แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ แม้คุณเล่นชู้จะปล่อยภาพนี้ลงโซเชียล และทำให้ทุกคนรอดูผลดีเอ็นเอ ถ้าผลออกมาว่าใช่ เขาก็จะถูกประณามว่าทำผู้หญิงท้องแล้วไม่รับ

พัทธาจึงหาทางออกให้ด้วยการจดทะเบียนสมรสไปก่อนตามที่วิภาวี

ต้องการ เมื่ออายุครบบัณฑิตกำหนดที่ตรวจดีเอ็นเอได้ก็ส่งไปตรวจ ผลออกมาว่าเด็กเป็นลูกของกิริติ เขาจึงหนีเธอไปไหนไม่รอดอีก

“วันนี้ลูกแม่มีบุญจัง ได้กินกึ่งตัวบ่อแร่” ว่าที่คุณแม่หัวเราะคิกคักกับตัวเอง เมื่อเข้าเธอບ่ดั่งๆ ว่าลูกหิวกึ่งมังกรเจ็ดสี่หนึ่งมะนาว พอตกเย็นพัตราก็เอาอกเอาใจด้วยการซื้อมาฝาก ลูกชายในห้องของเธอคือเทวดาลงมาเกิดแท้ๆ

แต่คงเกิดไม่ได้ ถ้าเธอไม่มอมเหล้ากิริติก่อนรวบหัวรวบหางเขา เห็นเพื่อนสนิทได้ดีแล้วก็อยากได้บ้าง สุดท้ายก็ได้สมใจอยาก

พัตรานั่งอยู่ตำแหน่งหัวโต๊ะ หล่อระบายลมหายใจเบาๆ พยายามจะทำให้ใจให้เป็นสุขตามสะใภ้คนรองที่นั่งถัดไปจากสะใภ้คนโต แต่ก็อดเหนื่อยหน่ายใจไม่ได้

ภริทที่นั่งอยู่อีกฝั่ง ถัดไปก็คือศรายะที่ทำหน้าบอญญไม่รับทุกครั้ง ที่เห็นท่าที่ระริกระรือของวิภาวี ไม่สิ...ทุกครั้งที่เห็นหน้าของวิภาวีเลยก็ว่าได้

“แต่เอ...กึ่งมังกรเจ็ดสี่ไม่มีเหรอคะคุณแม่” วิภาวีเง้งออด พลองใช้ส้อมเขี่ยดูกึ่งที่สั่งเวยชีวิตเพื่อผู้หญิงเรื่องมากคนหนึ่ง มันเป็นแค่กึ่งแม่น้ำธรรมดา ไม่สมฐานะของเธอเอาเสียเลย

“ไม่มี” ศรายะตอบแทน เขานี้แหละที่เป็นคนเข้าภัตตาคารไปสั่งกึ่งแม่น้ำหนึ่งมะนาวมาให้ ถ้าไม่ใช่คำสั่งของมารดา เขาคงไม่มีวันทำเด็ดขาด

กึ่งมังกรเจ็ดสี่อย่างนั้นหรือ เหอะ ขอให้หลานเขาไม่เรื่องเยอะเหมือนคนเป็นแม่!

“แน่เหรอคะ คุณศราไม่สนใจรีเควสต์ของวินนี่มากกว่า” วิภาวีจิกตามองคนที่นั่งตรงข้าม เธอและเอมมาลินอายุเท่าๆ กัน จึงไม่มีใครต้องเคารพใคร แต่ถึงเธออายุน้อยกว่าก็จะมีวันเคารพคนกวนประสาทแบบเขาหรอก

“กึ่งมังกรเจ็ดสี่นี้หายากนะ น้ำมนต์เจ็ดป่าช้าหาง่ายกว่า สนใจไหมล่ะ” ศรายะยักคิ้วยืยวน

วิภาวีขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถ้าเอมมาลินไม่ว่างมือบนटक เดือนให้ใจเย็นๆ

เธอคงได้ดำนองชายสามีสักยก

หญิงสาวชมอารมณ์ให้เย็นไว้อ่อน จากนั้นก็ดักกุ้งแม่น้ำใส่จานตัวเอง ไม่สนใจมารยาทบนโต๊ะอาหารที่ผู้อาวุโสที่สุดต้องเริ่มลงมือรับประทานก่อน เธอเองก็เป็นคุณนายเหมือนกัน ไม่เห็นต้องเกรงใจ

“เห็นกุ้งแม่น้ำแล้วนึกถึงสมัยมหาลัยเนอะเอม เราไปกินกันออกจะบ่อย”

“อืม” เอมมาลีนรับคำเพื่อนสนิท เมื่อเห็นว่าพัตราเริ่มรับประทานแล้ว จึงจับช้อนส้อมบ้าง ทวงทำกิริยาบ่งบอกถึงการอบรมสั่งสอนที่ดี ต่างจากอีกคนที่ไม่สนใจจะรักษาภาพลักษณ์

สมัยเรียนวิภาวีชอบชวนเอมมาลีนไปกินข้าวร้านหรู ไปกี่ครั้งๆ เพื่อนคนสวยและรวยมากก็ช่วยให้เธอตลอด การคบลูกสาวเจ้าของธุรกิจสินเชื่อ คนนี้สร้างโพรไฟล์ที่ดีให้ลูกแม่ค้าขายไส้ว๊อย่างเธอ มิหนำซ้ำเอมมาลีนยังเป็นสะพานในการจับคนรวย หญิงสาวจึงรักเพื่อนคนนี้เป็นพิเศษ อีกหน่อยคงจะเป็นคุณนายอยู่ในบ้านกันสองคน ช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างดี ส่วนใครที่ไม่สวมวิกก็ด้วย เธอจะหาทางเขี่ยออกไปให้หมด!

“คบกันอยู่สองคนเธอ”

คู่อริเบอร์หนึ่งของวิภาวีทำเส้นประสาทเธอกระตุกอีกรอบ น้ำเสียงตอนถามเป็นปกติ แต่สองสาวฟังดูก็รู้ว่าอีกฝ่ายเหน็บแนมอยู่

“จริงๆ มีอีกคนนะคะ แต่พอดีว่ามันต่อแหล่ ไม่จริงใจ ปากวอนมือวอนเท้า เห็นหน้าแล้วอยากตบล้างน้ำ ก็เลยเลิกคบนะคะ” พุดจบวิภาวีก็กระซุ้งแขนเพื่อนเบาๆ “จำได้ไหมว่าใคร”

เอมมาลีนเลิกคิ้วสงสัย “ใครเธอ”

“อ้าว ทำไมจำไม่ได้ละ อีตราไง!”

เคล้ง!

ศร่ายะปล่อยช้อนส้อมใส่จานกระเบื้อง สายตาเอาเรื่องจับจ้องหญิงสาวที่กริดยืมสะใจ

“อะไรคะคุณศรา วินนี่พูดถึงเพื่อนเก่าคะ อयर้อนตัว”

“ศรา กินข้าว” พตฺราเอ่ยเสียงเรียบ แค่มองตาก็รู้ว่าลูกชายคนเล็ก กำลังคิดคำด่ากลับ สีหน้าของเขาเหมือนยักษ์ที่พร้อมฉีกคนเป็นชิ้นๆ

“จริงหรือเอม มีเพื่อนชื่อเหมือนศราด้วยหรือ” ฐิริทัตถามกรรยา อย่างขำขัน

เอมมาลีนปรายตามองเพื่อนที่ชอบหาเรื่องให้ตัวเองสะใจอีกครั้ง ก่อน จะพยักหน้าตอบ แต่ศรายะไม่เชื่อเป็นอันขาด เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อน ซึ่ง เพื่อนที่วิภาวิพูดถึงเมื่อสักครู่นี้ไม่มีตัวตนอยู่จริงหรอก หลอกตาเขามากกว่า!

“ประชุมวันนี้เป็นยังไงบ้างภู” พตฺราหาประเด็นใหม่ขึ้นมาพูด เพราะ อยากรู้ถึงสงครามประสาธน์ วินนี่หล่อนให้ฐิริทัตเข้าประชุมเรื่องการซื้อที่ดิน เพื่อก่อสร้างห้างแห่งใหม่ เพราะนัดแพรวฟีโลเอาไว้ การประชุมครั้งนี้เป็นแค่ การนำเสนอราคาที่ดิน ยังไม่ใช้การตัดสินใจขั้นสุดท้าย หล่อนจึงวางใจให้ ลูกชายคนโตเข้าประชุมแทน

“ที่ที่เราดูไว้ราคาสูงขึ้นมากครับคุณแม่ ได้ยินมาว่าเขาเปลี่ยนเจ้าของ ผมว่าจะปรึกษาคุณแม่อยู่พอดีว่าควรเอาไหม”

ก่อนหน้านี้ฐิริทัตส่งคนไปสอบถามราคาที่ดินเบื้องต้นมาและคิดว่า คຸ້มค่าแก่การลงทุน ทว่าผ่านไปสองเดือนดันเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน เจ้าของที่ดินขายที่ต่อให้นายทุนรายหนึ่ง เมื่อสอบถามราคาแล้วพบว่าสูงขึ้น หลายเท่า

ศรายะเลิกสนใจวิภาวิที่กินกั๋งอย่างเอร็ดอร่อยและเข้าร่วมบทสนทนา เรื่องงานด้วย

“ไปดูที่ใหม่ไว้ก่อนดีไหมครับ เขียงรายก็ไม่ใช่เล็กๆ มันต้องมีที่ดีๆ ที่ไม่แพงให้เราสิ”

“ที่ตรงนั้นดีสุดแล้วค่ะคุณศรา”

ชายหนุ่มตัวดำตามองพี่สะใภ้คนโตที่เพินหาที่ตรงนี้มาเอง เขาได้ ว่าเธอต้องเถียงขาดใจเพื่อไม่ให้ผลงานตัวเองถูกปิดตก

“ทั้งอยู่ใกล้โรงเรียน ติดถนนสายใหญ่ มีรถขนส่งสาธารณะผ่าน สะดวกแก่การเข้าถึง เทียบกับทำไว้ในอนาคตแล้วยังไงก็คุ้มค่าแก่การลงทุน ค่ะ”

“เรามีชอยส์ที่ดีกว่านี้ไหม”

“ไม่น่ามี” ภูริทัตตอบน้องชาย “เพียงรายไม่เล็กก็จริง แต่สิ่งก่อสร้าง แข่งกันขึ้น เราควรรีบตัดสินใจก่อนที่จะมีใครชิงซื้อตัดหน้าไปก่อน”

“พี่ภูพุดเหมือนยังงี้ก็จะเอาตรงนั้น” ศรายะชักหมั่นไส้คนที่ว่าตาม เมี๊ยวไปเสียทุกเรื่อง และเรื่องนี้มันเกินไปมาก

“ก็นี้ไง เรามาคุยกัน นายยังไม่รู้เลยว่าเท่าไร”

“เท่าไรล่ะ”

“คำนวณแล้วก็ราวๆ สามหมื่นต่อตารางวา”

“โอโฮโฮ!” ศรายะแทบจะทำข้อนร่วงใส่จานเป็นรอบที่สอง ภูริทัตอยู่ ใกล้เขาขนาดนี้ เขาไม่มีทางได้ยืนยันผิดแน่ “จะบ้าเหอพี่ภู! ทำไม้ขึ้นเยอะ ขนาดนั้นล่ะ ตอนนั้นที่ดูกันไว้ไม่ถึงหมื่นเลยนี่”

“อาจจะมีการต่อรอง” ภูริทัตพูดเหมือนรับได้ จนคนเป็นน้องอยาก เอาส้อมข่วนหน้าพี่ให้รู้สึกถึงความผิดพลาดสักที

“แม้ก็ว่ามันเกินไปนะภู” พัตราเห็นด้วยกับศรายะ หล่อความรู้สึกแปลกๆ ที่ราคาพุ่งสูงมากขนาดนั้น

“เอมจะหาทางต่อรองให้ก่อนนะคะ” เอมมาลिनว่า

“ไม่ต้องหรอกครับ หาใหม่เถอะ” ศรายะค้าน ก่อนจะถูกพี่ชายมอง เขม่น

“ให้เอมลองก่อนสิ”

ที่แรกว่าอาหารไม่อร่อยเพราะนั่งกินตรงข้ามกับวิวาวิ แต่ตอนนี้ทั้ง ภูริทัตและเอมมาลिनทำให้เขากินข้าวไม่ลง!

ศรายะมักจะตื่นสายในวันเสาร์อาทิตย์ ทว่าเสาร์นี้ตื่นสายกว่าปกติ เพราะเมื่อคืนนอนไม่หลับ แนนอนว่าไม่ทันข้าวเช้า แต่ก็รู้ว่าต้องนั่งกินคนเดียวเพราะมีคนตื่นสายเหมือนกัน เขาจึงถือโอกาสบ่นเรื่องปัญหาที่ติดเมื่อวานให้ฟังอย่างอัดอั้นตันใจ

“โคตรแพงเลยพี่กิ๊ร์ แคंपวดถึงก็รู้สึกจนแล้ว เขียงรายด้วยไม่ใช่กรุเทพฯ”

“กรุเทพฯ แพงกว่านี้อีก แต่เดี๋ยวนี้ราคาของที่เขียงรายก็ประมาณนั้น ไม่ใช่เหรอ” กิ๊ร์ติปาดเนยบนขนมปังอย่างไม่เร่งรีบ สืบหาไร่ซึ่งความรู้สึกใดสำหรับสาว ๆ อาจมองว่าเขาเป็นผู้ชายมาดนิ่งน่าค้นหา แต่สำหรับศรายะ พี่ชายของเขาดูเหมือนคนยังไม่ตื่นดี

ใบหน้าของกิ๊ร์ติได้พัฒนามาเต็มๆ จึงติดจะหวานเหมือนผู้หญิงไปสักหน่อย ผิวขาวกว่าพี่น้องเพราะเป็นมนุษย์ค้างคาวที่ชอบทำงานกลางคืน เวลาออกไปนอกบ้านตอนกลางวันจะใส่คาร์ดิแกนคลุมอย่างดี และมักเล่นกีฬาแคโรมแท่น

“ผมเคยเช็กราคาประเมิน ตรงนั้นมันไม่แพงเลย” ศรายะถอนหายใจเฮือกใหญ่ นึกโมโหคนที่ซื้อตัดหน้าแล้วขึ้นราคาชนิดขูดเลือดขูดเนื้อ ถึงการลงทุนเป็นพันล้านจะเป็นเรื่องปกติสำหรับพัตรา แต่สถานการณ์แบบนี้เขารู้สึกเหมือนกำลังถูกเอาเปรียบ

อีกสองคนที่ทำให้เขาหงุดหงิดก็คือภริยาคับกับเอมมาลิน สนับสนุนกันดีเหลือเกิน

“พี่กิ๊ร์อย่าให้ท้ายเมียเหมือนพี่ภูนะขอรื่อง”

กิ๊ร์ติคือความหวังของศรายะ พี่ชายคนนี้ทำตัวเหมือนไม่มีเมียด้วยซ้ำ

“อย่าไปพุดถึงเขาได้ไหม” ว่าที่คุณพ่อกลอกตาเซ็ง จนบ้านนี้เขายังไม่เข้าใจว่าไปทำกรรมอะไรไว้ ทำไมถึงต้องมาใช้ชีวิตกับผู้หญิงพุดมาก น่ารำคาญแบบที่เขาไม่ชอบ

ตอนที่ภริยาย้ายตัวเองเข้ามาอยู่ในบ้านเขาช่วงแรก เขาขนอนแยก

ห้อง ทว่าเธอไม่ยอมเด็ดขาด อ้างว่าถ้าแพ้ท้องตอนกลางคืนใครจะดูแล
สุดท้ายเขาก็ต้องยอมให้เธอมานอนร่วมเตียง แต่หลังจากนั้นก็คอยหาโอกาส
ค้างที่ร้านบ้าง ค้างบ้านเพื่อนบ้าง ไม่ได้กลับบ้านทุกวันอย่างเคย

“ไม่พูดถึงไม่ได้เลย เมื่อวานบอกลูกอยากกินกุ้งมังกรเจ็ดสี กินสิ
เดี๋ยวแล้วลูกจะออกมาพิการหรือไง” ศรายะบน

“เกิดมาเพิ่งเคยได้ยิน กุ้งมังกรเจ็ดสี รู้จักแต่ดาบเจ็ดสี”

“มี ผมเชิร์ชแล้ว”

กิริตส่ายหน้าอย่างไม่ใส่ใจ ยังคงมองเนยกับขนมปังในมือ ขณะนี้
วิภาวินอนอยู่ในห้อง กิจวัตรประจำวันของเจ้าหล่อนไม่มีอะไรมาก นอกจาก
กิน นอน และชอปปิง งานอดิเรกคือไลน์มาทวงเงินประจำสัปดาห์จากเขา

“แล้ววันนี้พี่ก็อยู่บ้านไหม” ศรายะยกน้ำขึ้นมาดื่มหลังจากกินข้าวต้ม
หมูสับหมดชาม

“ไม่อยู่ จะไปห้างกับคุณแม่ ไปด้วยกันได้นะ”

“ไม่ละ วันนี้จะหาที่ที่ดีกว่าของเอมให้ได้” ชายหนุ่มมีเป้าหมายชัดเจน
แล้ว จะไม่วอกแวกไปเที่ยวไหนเด็ดขาด

“โอเค วันนี้ฝากดูวินนี้ด้วย”

“บ้า! เรื่องอะไรละ”

“จำได้เลย แกมีเมียเมื่อไร ฉันจะเล่นงานให้หนัก” กิริตขู้อย่างไม่
จริงจังก่อนจะเอาขนมปังเข้าปาก ที่จริงเขาเข้าใจน้องชายดีว่าทำไมถึงปฏิเสธ
เสียงแข็ง ขนาดเขายังไม่ยกดูแลกรรยาตัวเอง

“ไม่มีหรือกเมียนะ สยอง” เห็นตัวอย่างจากพี่ๆ แล้วคนยังโสดไม่ขอ
มีภรรยาดีกว่า ร้างสูงลุกขึ้นยืนก่อนจะยกชามไปเก็บ ทั้งไว้เพียงประโยคเดียว
ให้พี่ชายรับรู้ “วันนี้จะออกไปหาที่เงียบๆ ทำงานนะ”

เมื่อนึกถึงสถานที่ที่สงบ นอกจากวัดแล้ว ศรายะก็คิดถึงร้าน Perfect
Cup ที่ไปเยือนมาเมื่อวาน ถึงจะอยู่ลึกไปหน่อย แต่เจ้าของร้านใจดี

บรรยายคดีในร้านเหมาะสมหาข้อมูล หากเป็นคนอื่นคงไม่กล้ากลับไปเหยียบสถานที่ที่เคยทำเรื่องขายหน้ามาก่อน แต่ครายะหนึ่งหนาหน้าทนมาร้านนี้ก็ดีกว่าไปนั่งทำงานในกฎเจ้าอาวาส

ปกติถ้าไม่ได้ไปไหนมาไหนกับพัตรา เขาจะขับรถมาเอง โพรธีเป็นคนขับรถส่วนตัวของแม่เขา จะไม่ขับรถให้คนอื่นมั่วซั่ว แต่ก็มักถูกเจ้านายสั่งให้ขับรถรับส่งลูกสะใภ้คนรอง และวันนั้นถือเป็นวันดวงตกของโพรธี

วันนี้ใครจะรับมือกับความเรื่องมากของวิภาวีกี่ช่าง ครายะคิดว่าเขาอยู่ในพื้นที่ปลอดภัยแล้ว

หน้าร้านมีรถยนต์จอดอยู่สามคัน รวมของเขเป็นสี่คัน กระดิ่งหน้าร้านส่งเสียงเช่นเดิมเมื่อประตูร้านถูกผลักเข้าไป ตามด้วยเสียงทักทายของพนักงานราวกับถูกตั้งโปรแกรมอัตโนมัติเอาไว้

“Perfect Cup ยินดีต้อนรับครับ”

ครายะกอดโน้ตบุ๊กไว้ มือหนึ่งถือสายชาร์จิติดมาด้วย เขาสาวเท้าไปหาพนักงานที่ยืนรอรับออร์เดอร์ ไม่ทันอ้าปากสั่ง อีกฝ่ายก็เบิกตาและทักทายด้วยรอยยิ้มกว้าง

“คุณลูกค้าคนเมื่อก่อนที่ขอฟลิสแต่งงานใช่ไหมครับ!” ปีเตอร์จำได้เพราะที่นั่นไม่ได้มีลูกค้าเยอะ ยิ่งเป็นลูกค้าพีๆ แล้ว ยิ่งติดตรึงอยู่ในความทรงจำ

“มันเป็นเรื่องเข้าใจผิดครับ” ครายะระบายยิ้ม กวาดตามองหาคนที่ถูกพูดถึง แต่ไม่เห็นวายุอยู่แถวนี้ จะมีก็แต่บาร์ิสตาชายหญิงที่ยืนอยู่ข้างกัน และทั้งสองกำลังชำเลื่องมองเขา พอเขาสบตาด้วยก็รีบหันหน้าทำงานต่อ

“ครับๆ รับอะไรดีครับ” หนุ่มลูกเลี้ยงวกล้นเข้าสู่ฤทธิ์

เห็นแล้วหมั่นไส้ ครายะเลยแกล้งลักหน้อย “เอาเหมือนเมื่อก่อนครับ”

“เมื่อก่อนสั่งอะไรครับ”

“สั่งกาแฟครับ”

“กาแฟอะไรครับ”

“น่าจะอะราบีกา ไม่ทราบสิครับ ที่นี้ใช่อะไรล่ะ”

ปีเตอร์หมดอารมณ์ขันในทันที นานที่ปีหนจะเจอลูกค้ากวนโอ๊ย
ผู้ชายคนนี่ไม่ธรรมดาจริงๆ

ขณะที่เขาคิดหาวิธีถามใหม่ เจ้าของร้านก็สั่งด้วยเสียงหวาน

“คาปูชิโนร้อนหวานน้อย”

ศรียะหันขวับไปมองข้างหลังและได้สบตากับลลิกัทรซึ่งยืนอมยิ้มอยู่
ตอนเขาเข้ามาเธอเช็ดโต๊ะด้านในสุดอยู่ พอเงยหน้าขึ้นมาเห็นเขายืนคุยกับ
ปีเตอร์จึงเดินเข้าไปใกล้ เพื่อดูให้แน่ใจว่าใช้ลูกค้าคนเมื่อวานหรือเปล่า และ
ทันได้ยินบทสนทนาเชิงกวนประสาท

“คาปูชิโนร้อนหวานน้อยนะคะครับ หกสิบห้าบาทครับ” ปีเตอร์ก็ย
อर्डเดอร์ด้วยความรวดเร็ว

ลูกค้าหนุ่มหันไปจ่ายเงินเจ็ดสิบบาทให้พนักงานแคเชียร์ “ไม่ต้อง
ทอนนะคะครับ ให้ทิป”

ถือเป็นค่าความอดทน

“ยินดีที่ได้พบกันอีกนะคะ คุณศรียะ” ลลิกัทรทักทายอย่างเป็นทางการ
เขาจึงส่งความเป็นมิตรกลับบ้าง

“ครับ เรียกศรียะก็ได้”

“คะ วันนี้มานั่งทำงานคนเดียวหรอคะ” เธอเห็นว่าอีกฝ่ายมีไ้ตนัก
มาด้วย น่าดีใจที่เขาคิดถึงที่นี่ แม้จะเดินทางมาไกลแค่ไหนก็ตาม

“ครับ มาเอาแต่้ม” ศรียะยืนบ๊ิตรสะสมแต่้มให้ปีเตอร์ ปกติเวลาได้
บ๊ิตรแบบนี้มาเขาจะโยนทิ้งตลอด แต่ไม่รู้ว่าทำไมถึงเก็บใบนี้ไว้ น่าจะเป็น
เพราะมีสามแต่้มแล้ว จะทิ้งก็เสียดาย อีกทั้งเจ้าของร้านตั้งใจป้มีให้โลโก้
กึ่งกลางช่องพอดิบพอดิ ต้องขอบคุณพัตราที่สอนให้เขาเป็นคนเห็นคุณค่า
ของความพยายาม

“แบบนี้พอได้ครับก็ไม่มาแล้วใช้ไหมครับ” ปีเตอร์หยอกเล่นๆ แต่ถ้า
อีกฝ่ายตอบว่าใช่ ก็จะมีบ๊ิตรให้ครบทันที

ศรียะหรีตามองคนถาม ก่อนจะดึงบัตรสะสมแต้มมาดูและตำหนิในความไม่พิถีพิถัน

“โลโก้เยี่ยงซ้ายไปสลิปห่าองศา ครึ่งต่อไปเล็งให้ตึนะครับ” ว่าจบก็เดินไปหาโต๊ะนั่ง เขาเลือกมุมเงียบที่สุด ห่างจากลูกค้าอีกสองโต๊ะ โต๊ะนี้ดูเหมือนเพิ่งมีคนเช็ดหมาดๆ

บนกล่องทิชชูแปะรหัสวายฟายเอาไว้ ชายหนุ่มจึงไม่ต้องพึ่งอินเทอร์เน็ตจากโทรศัพท์ตนเอง เขาเริ่มเช็คราคาที่ดินในเชียงรายและจังหวัดใกล้เคียง ค้นไปได้สองสามเว็บไซต์ก็มั่นใจว่าราคาที่ภูริทัตบอกมันเวอร์เกินเหตุ

จะบ้าตาย พี่ชายของเขาไม่รู้สึกรำพันแพงบ้างหรือไง!

กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นโชนมาใกล้ ไม่นานนักแก้วเซรามิกสีขาวก็ถูกวางบนโต๊ะ ศรียะปราชัยตามองมัน ข้อความบนแก้วเขียนว่า...

Stay strong even when it's hard.

เขาซ่อนตามองคนที่นำมาวางเป็นลำดับต่อมา รอยยิ้มของลลิกัทรตรึงสายตาเขาไว้อย่างนั้น

“อยากได้อะไร สิ่งเพิ่มได้นะคะ”

ถ้าตอบว่าอยากได้แก้วกลับบ้านไปเป็นกำลังใจให้ตัวเองคงแปลก

หญิงสาวเดินจากไปทำงานอย่างอื่นต่อ ปล่อยให้เขานั่งทำงานจนเวลาล่วงเลยไปหลายชั่วโมง เท่าที่สังเกตร้านนี้มีคนเข้าเรื่อยๆ คงเพราะวันนี้เป็นวันเสาร์คนจึงเยอะกว่าเมื่อวาน แต่ไม่มีใครทำลายบรรยากาศเงียบสงบได้

ศรียะยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ เขาชอบรสชาติกลมกล่อม ความหอมหวานที่ล้นตัว แต่จังหวะนั้นมันวุ่นแต่สนใจตัวเลขบนหน้าจอ จึงวางแก้วหมิ่นชอบโต๊ะ

เคล้ง!

แก้วหล่นกระแทกพื้นอย่างแรง เรียกทุกสายตาให้หันมามองจุดเดียว ชายหนุ่มสะดุ้งเหวี่ยง เบิกตาก้างมองเศษแก้วกระจัดกระจายกับของเหลวสี

น้ำตาลที่หกเลอะพื้น ไม่นานนักลลิษฏาก็กลับเข้ามาถึงโต๊ะของเขา

“เอ่อ ขอโทษนะครับ เรียกค่าเสียหายได้เลย”

เธอโบกมือไปมา “ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณอยู่เฉยๆ นะ เดี่ยว ลิสเคลียร์ให้”

ว่าแล้วร่างบางก็รีบเข้าไปเอาอุปกรณ์เก็บกวาดจากหลังร้านออกมา จัดการเศษแก้วและคราบกาแฟอย่างชำนาญราวกับเจอเหตุการณ์นี้บ่อยจน กลายเป็นความเคยชิน บาริสตาอีกคนเข้ามาช่วย ส่วนลูกค้าหนุ่มได้แต่นั่ง มองอยู่เฉยๆ อย่างไร้ประโยชน์ หน้าเจื่อนเล็กน้อยตอนเห็นคำว่า Stay กับ strong แยกออกจากกัน

เขาควรจะไปจากที่นี่ มาสองครั้งแล้วไม่เคยเป็นลูกค้าปกติเลยสักครั้ง อย่างน้อยต้องสร้างเรื่องอะไรสักอย่างให้เจ้าของร้านนุ๋นวาย

ชายหนุ่มพบบ้านจอห์นตึกให้ปิดสนิท ขณะนั้นลลิษฏาเช็ดพื้นเสร็จพอดี

“ผมว่าผมขอตัวดีกว่า”

แม้ไม่คิดว่าเขาจะขอตัวทันที แต่เธอก็พยักหน้า “ค่ะ ไว้พบกันอีกนะ ค่ะ”

ยังจะอยากพบอีกหรือ

ความสงสัยฉายชัดในสีหน้าของเขา ลลิษฏาพอดาคำถามออก เธอ จึงหลุดหัวเราะเบาๆ

“แก้วหลุดมือเป็นเรื่องปกติค่ะ”

“คุณว่าถ้าผมมาอีกครั้ง ผมจะทำเรื่องอะไรอีก” คนนัดสร้างเรื่องถามในสิ่งที่สงสัยอยู่

หญิงสาวยกไหล่ “ไม่รู้สิคะ ลองมาอีกสิ จะได้รู้”

๓

หลังจากนั้นกาแฟที่ไหนก็ไม่อร่อยเท่าของร้าน Perfect Cup
ศรายเป็นคนที่กาเพื่อนทำอะไรไม่ได้ ต่อให้ดื่มกาแฟก่อนนอนเขาก็
เข้าสู่ห้วงนิทราได้ตรงเวลา สิ่งที่ทำให้ไม่หลับมีอยู่สองอย่าง หนึ่งคืองาน
สองคือการถ่ายทอดสดฟุตบอลที่ชอบมาตอนตีหนึ่งตีสอง

ฉะนั้นการจิบกาแฟตอนเย็นไม่ใช่ปัญหา การติดแหง็กอยู่บนห้อง
ถนนร่วมชั่วโมงเพื่อจะมากาแฟสักแก้วไม่ใช่ปัญหาอีกเช่นกัน เขาไม่ได้อยากให้
พัตรากลับบ้านคนเดียว แต่ช่วงนี้ยุ่งตึงหลายอย่าง ถ้าไปพาลใส่พี่สะใภ้
คนไหนเข้า เดียวแม่ก็ว่าเขาก็ก่อน ต่อด้วยหาทางเชิญเขาออกจากบ้าน

เรื่องยุ่งตึงหลักๆ ช่วงนี้คือเอมมาลินบอกสามีว่าเธอต่อราคาที่ดิน
ได้แล้ว และหวานล้อมภุริทัตทุกทางไม่ให้สนใจที่ที่ศรียะลองเสนอ เขา
ยอมรับว่าทำเลของเธอดีกว่า แต่ถ้าแพงขนาดนั้นอาจไม่คุ้มค่าแก่การลงทุน
เวลานี้เขาจึงต้องหาทางโน้มน้าวผู้บริหารคนอื่นๆ ที่มีอำนาจตัดสินใจให้ลอง
พิจารณาอย่างถี่ถ้วนอีกที

เพราะใจร้อนจึงสั่งกาแฟเย็นดื่มตลอด อีกทั้งเครื่องดื่มเย็นจะ

เสิร์ฟในแก้วพลาสติก ไม่ใช่แก้วเซรามิกที่เสี่ยงตกแตก ระหว่างดูคาเฟ่เพลินๆ ก็นั่งทำงานบ้าง ดูหนังบ้าง มองเจ้าของร้านบ้าง...

กลายเป็นกิจวัตรประจำวันที่ดำเนินไปหัววันติดกัน ไม่ใช่ว่าศรายะไม่มีเพื่อนให้ไปหา แต่เพื่อนส่วนใหญ่ของเขาเป็นเพื่อนสมัยมัธยม ความสนิทเริ่มน้อยลงตั้งแต่เขาไปเรียนเมืองนอก ทำให้ปัจจุบันไม่ได้เจอกันบ่อยนัก

เย็นวันศุกร์รถติดหนัก กว่าจะมาถึงที่หมายก็ปาไปหกโมงครึ่ง ชายหนุ่มกวาดตามองเมนูอย่างคร่ำครีดยเหมือนกับว่าตรงหน้าคือ สมการคณิตศาสตร์ที่เขาไม่ถนัด

สั่งอะไรดีวะ

“วันนี้ลองเมนูชาบ้างไหมคะ เพิ่มช็อคคาเฟ่ได้นะ”

ลลิตภรยืนอยู่ข้างปีเตอร์ที่รอรับออเดอร์จนรากงอก เธอมองออกว่าลูกค้ากำลังเครียดกับการเลือกเมนูเดิมๆ แต่ที่นี่ไม่ได้มีแค่คาเฟ่เสียหน่อย ถ้าไม่ยึดติดกับเมนูไหนเป็นพิเศษก็น่าจะลองให้ครบ

เธอเห็นเขามาทุกวัน แต่ไม่ค่อยได้คุยด้วย เพราะสิ่งเครื่องดื่มเสร็จเขาจะไปนั่งโต๊ะประจำ มีอะไรให้ทำตลอด เธอจึงไม่อยากเข้าไปรบกวน

“โอเคครับ” ศรายะไม่เรื่องมาก เขาหยิบทั้งเงินและบัตรสะสมแต้มออกมาจากกระเป๋าสตางค์ ก่อนจะพบว่าเหลืออีกสองช่องก็จะแลกได้หนึ่งแก้ว รวมของวันนี้ไปก็จะเหลือช่องเดียว...

“โอเค?” ปีเตอร์เอียงคอเล็กน้อย “โอเคนี้รับอะไรครับคุณลูกค้า”

“ผมมีบิให้หนึ่งร้อย ทำอะไรก็ได้มาให้ผมหน่อย”

ธนบัตรสีแดงถูกวางลงบนเคาน์เตอร์ แต่พนักงานหนุ่มกลับทำหน้าว่างเปล่าเหมือนไม่รู้จำมัน ลลิตภรกะพริบตาปริบๆ ตั้งแต่เปิดร้านมาไม่เคยเจอลูกค้าสั่งแบบนี้มาก่อน

“เอาคะเนนให้ผมด้วย” ศรายะเคาะนิ้วกับบัตรสะสมแต้มที่วางอยู่ข้างๆ บัตรใบนี้น่าประทับใจตรงที่โลโก้ร้านเรียงตัวกันสวยงาม ถ้าแลกแก้ว

ฟรีแล้วต้องเสียบัตรไป เขาคงเสียตายน่าดู

“คะ” ลลิภัทรหยิบบัตรมาป้อนโลโก้ให้แล้วส่งคืน “นั่งรอที่โต๊ะได้เลย นะคะ เดี่ยวอะไรก็ได้จะไปเสิร์ฟ”

ปีเตอร์ขำคิกคักเมื่อเห็นว่าศรายนิ่งไป ทว่าลูกค้าหนุ่มไม่ขายตาแล เพราะกำลังจดจ้องรอยยิ้มสวยหวานกับแววตาขี้เล่นของเจ้าของร้าน

อยากจะวางอีกหนึ่งร้อยบาทแล้วบอกว่าไม่ต้องยิ้มแล้วครับ ใจผม เต็มแรง

เขาคว่าบัตรกลับแล้วเดินหนี อีกสองคนที่เหลื่อมมองหน้ากัน ก่อนที่ หญิงสาวจะพยักพยิตไปทางเงินที่ลูกน้องไม่เก็บเข้าเครื่องแคเชียร์ลัทธิ

“ผมยังไม่รู้เลยครับว่าจะดียะไร”

“อ่า...มันจะลาเต้เย็นเพิ่มกาแฟหนึ่งชอต” ลลิภัทรลือกตามอง เพดานขณะคิดเพิ่มราคาต่อแก้วให้ถึงหนึ่งร้อยบาท ถ้าจะปั่นและเพิ่มวิปครีม ก็กลัวไม่ถูกใจลูกค้ารายนี้ เพราะเขาไม่เคยสั่งเมนูปั่นกับทอปปิงมาก่อน

“ฟิววิปครีมชีสใหม่” ปีเตอร์ช่วยออกไอดี

“เขาจะกินหรอ”

“มันคือเมนูอะไรก็ได้ฟูลิส ตามันนะ” พนักงานหนุ่มตบด้วย การคีย์ออร์เดอร์อย่างรวดเร็ว ราคาเครื่องดื่มรวมวิปครีมชีสสูตรของร้านได้ หนึ่งร้อยบาทพอดีเพราะเขาคำนวณไว้ในหัวแล้ว

“พี่ทำเองแล้วกัน”

ลลิภัทรเดินห่างไปเพื่อจะกดชอตกาแฟ ทว่าชะงักฝีเท้าเมื่อนึกอะไร ขึ้นได้ เธอหันไปหาปีเตอร์อีกครั้งด้วยรอยยิ้มกับประกายตื่นเต้นในแววตา

“บางที่ร้านเราน่าจะมีเมนูอะไรก็ได้เหมือนกันนะ”

“กาแฟโอมากาสะหรอฟี” อีกฝ่ายมีสีหน้าพิศวง

“มีไว้สำหรับลูกค้าอย่างเขา” เธอมองแผ่นหลังกว้างของคนที่นั่งโต๊ะ ติดกระจกร้านและเริ่มเปิดโน้ตบุ๊กที่พกมาด้วยเพื่อทำงาน “ลูกค้าที่มาแบบ หัวโล่งๆ มาถึงก็ไม่ว่าจะสั่งอะไร”

เครื่องดื่มสีเขียวชุ่นกับโฟมครีมสีขาวในแก้วพลาสติกสร้างความประหลาดใจให้ครายะพอควร แต่ไม่ต้องเสียเวลาถามว่าคืออะไร เพราะคนที่ลงมือทำและนำมาเสิร์ฟอธิบายให้ฟังอย่างฉะฉาน

“มันจะลาเต้เย็นหวานน้อย เพิ่มชอตกาแฟละ ด้านบนเป็นวิปครีมชีส ลิสใส่ไมเยอะเพราะกลัวคุณเลียน”

“ขอบคุณครับ” พอรู้ว่าแก้วนี้เธอเป็นคนทำ เขาก็มองมันใหม่ มันดูเป็นเครื่องดื่มลึกลับชวนให้ลิ้มลอง โฟมสีขาวดูมีราคา รสชาติน่าจะเข้ากันได้กับชาผสมกาแฟที่รังสรรค์มาเพื่อเขาโดยเฉพาะ

“ยินดีค่ะ”

“ร้านเปิดทุกวันเลยหรือครับ”

“ค่ะ เปิดทุกวัน”

“แสดงว่าคุณอยู่ที่นี่ทุกวัน ไม่ไปไหนเลย?”

ครายะมองว่าชีวิตที่เป็นแบบเดิมทุกวันออกจะน่าเบื่อไม่ใช่หน่อย เธอควรจะมีวันหยุดสักวันให้พักผ่อน ไม่ต้องเปิดร้านแต่เช้า ไม่ต้องรับมือกับลูกค้าที่ไม่ได้ปกติทุกคน และได้ออกไปทำกิจกรรมอย่างอื่นกับครอบครัว หรือพบปะสังสรรค์กับเพื่อน

“ลิสชอบอยู่ที่นี่ค่ะ แต่ถ้ามีเรื่องจำเป็นที่ต้องปิดจริงๆ ก็ปิด แต่จะแจ้งลูกค้าทางเพจกับหน้าร้านไว้ก่อน”

ชายหนุ่มเคยเชิ้ชซื้อร้านในภูเก็ลและเจอแฟนเพจ แต่มันร้างมากจนเขาคิดว่าเจ้าของร้านสิมรหัสเข้าเฟซบุ๊กไปแล้ว ยอดโลโก้ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน หรือเธอจะไม่มีความรู้ด้านการโปรโมตร้าน

“เคยคิดจะขยายสาขาไหมครับ” ครายะถามต่อ เขาว่าร้าน Perfect Cup ควรมีสาขาที่เข้าถึงง่ายกว่านี้ อย่างเช่นไปอยู่ในห้างของเขา รับรองว่าจะหาที่ดีๆ ให้จนร้านดังเปรี้ยงป้าง นอกจากนี้ลลิษทรจะได้ออกไปเปิดหูเปิดตาข้างนอกเพราะต้องเดินทางไปดูสาขาสองบ่อยๆ

“ไม่เคยค่ะ”

ความคิดฟุ้งทลายชั่วพริบตา

“อยู่แบบนี้ดีแล้วค่ะ ลิสต์คนเดียว ไม่อยากทำอะไรเกินแรง” รอยยิ้มบางบ่งบอกว่าเธอพอใจกับร้านนี้แล้ว และคงไม่ทำอะไรมากกว่านี้อีก

แต่ศรียะตังจิตใจตรงที่บอกว่าตัวคนเดียว พ่อแม่เธอละไปไหน หรือว่าจะเสียแล้ว

เพราะสันนิษฐานแบบนั้นจึงไม่กล้าถาม ยังไม่รู้จักกันมากพอ ประเดี๋ยวจะถูกหาว่าเสียมารยาทเอาได้

“ที่นั่งตรงข้ามว่าง นั่งได้นะครับ”

ลลิกัทรუნงงไปนิดหน่อยที่จู่ๆ ก็ถูกเชิญ แถมยังเป็นการเชิญแบบแปลกๆ เหมือนเธอเป็นลูกค้าคนหนึ่งที่ไม่มีที่นั่ง แต่เอาเถอะ เพื่อเขาอยากคุยต่อ

หญิงสาวนั่งลงตรงข้ามในขณะที่ศรียะยกแก้วชาขึ้นมาจิบ ในห้างของเขามีร้านชาชีสเหมือนกัน เคยเห็นโฆษณาว่าต้องดื่มชากับชีสพร้อมกัน ถึงจะได้รสชาติที่ลงตัว

จังหวะหนึ่งชายหนุ่มเผลอมองหน้าคนทำ และเห็นสีหน้าลึนรอกของเธอว่ารสชาติจะออกมาใช้ได้ไหม

“อร่อยครับ” เขาวางแก้วลงที่เดิมพลงเม้มปากเก็บรสชาติที่ติดอยู่ ครีมนชีสไม่หวานเลี่ยน ตักรสชาติขมฝาดของชาและกาแฟได้พอดี ปกติเขาไม่ดื่มชาเขียว แต่หลังจากนี้ว่าจะลองสั่งแบบเพียวๆ ดู

ลลิกัทรียิ้มกว้าง มือเรียวดึงทิชชูจากกล่องและส่งให้ “ครีมเลอะปากค่ะ บ่นๆ น้อยๆ”

ชายหนุ่มเบิกตาเล็กน้อย เดว่าตัวเองต้องเหมือนซานตาคลอสที่มีหนวดสีขาวประดับแนวๆ เขาจับทิชชูมาเช็ดปากตัวเองให้สะอาดหมดจด สายตามองแก้วชาอย่างขังใจ

ยังไม่ดื่มแล้วกัน พักก่อน

“ลิสเพ็งลองทำไม่นานนี้เองค่ะ ยังไม่กล้าเอาไปใส่ในเมนู ได้ยินว่า

อ่อยก็ว่าจะเริ่มขายแล้วละ”

ศรายะก็สงสัยอยู่ว่าทำไมในเมนูไม่มีครีมชีส แสดงว่าแก้วนี้เกิดมาเพื่อเขาจริงๆ เธอทำให้เขาได้ลองเป็นคนแรก

ไม่น่าเชื่อว่าร้านกาแฟธรรมดาจะทำให้เขารู้สึกเหมือนเป็นลูกค้าวิไอพีได้มากขนาดนี้ บางทีนี่อาจจะเป็นกลยุทธ์การตลาดของเจ้าของร้าน ไม่ต้องโปรโมตมาก แต่ก็มีลูกค้าเข้ามาประจำ

“คนอื่นน่าจะชอบหวานกว่านี้นะครับ” ชายหนุ่มเสนอเพราะความชอบของเขาคือหวานน้อย ซึ่งแบบนี้โอเคแล้วสำหรับเขา

“ค่ะ สู้ตรึ่ของคุณคนเดียว ถ้าคนอื่นจะหวานกว่านี้ละ” เธอย้ำในสิ่งที่เขาคิด คราวนี้เขาจึงไม่สามารถมองชาแก้วนั้นเฉยๆ ได้ มีอหยาบพิณโทรศัพท์ออกมาถ่ายรูปแก้วเก็บไว้ อยากจะถ่ายคนทำด้วย แต่ไม่กล้าขอ หลังจากนั้นคงต้องดูแก้วต่างหน้าไปก่อน

เธอมองการกระทำนั้นเสียๆ เป็นเรื่องปกติที่ลูกค้าถ่ายรูปแก้วกาแฟลงโซเชียลมีเดีย สงสัยเขาเพิ่งนึกออกหลังจากจบไปแล้วนิดหน่อย

“คุณเปิดร้านมากี่ปีแล้ว” ศรายะวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะและกลับไปสบตากับคู่สนทนา

“สามปีแล้วค่ะ ได้ป้าแพร์ช่วย”

“ไม่มีคนอื่นแล้วหรือครับ” นี่เป็นคำถามที่ระมัดระวังที่สุดแล้วของคนที่ยากรู้อะไรต้องได้รู้ ทำไมเธอถึงมาซ่อนตัวอยู่ในนี้คนเดียวอย่างคนไร้ญาติขาดมิตร

ลลิตราส่ายหน้า “ทำคนเดียวไม่ลำบากหรอกค่ะ”

ในเมื่อเธอไม่บอกรายละเอียด ศรายะจึงไม่เข้าชี้ เขาสรุปเอาเองว่าเธอยังไม่มีแฟน เป็นเรื่องน่าเสียดายสำหรับผู้ชายทั้งประเทศที่ยังไม่ค้นพบ Perfect Cup จึงไม่มีโอกาสได้เจอเจ้าของร้านคนสวยพ่วงด้วยความอัธยาศัยยดีชนิดที่จับลูกค้าอยู่หมด

ลองคิดเล่นๆ ถ้าเขาพาคนนี้ไปฝากแม่ แม่จะต้องประทับใจกับการ

เลือกสรรของเขาแน่นอน ทั้งสวยและใจดี ไม่หาเรื่องมาให้ใครปวดหัว
 ปล้นความคิดชะงักเมื่อมีเสียงกระดิ่งที่ประตู ลลิภัทรเงยหน้ามอง
 แว่นเดียวแล้วรีบขอตัวทันที

“เชิญตามสบายนะคะ”

ศรายะไม่ทันได้พูดอะไร เธอก็ลุกไปต้อนรับลูกค้าคนใหม่ เป็นผู้ขาย
 หุ่นนักกีฬาหน้าเข้ม ที่สำคัญคือทั้งสองคุยกันอย่างสนิหสนม

“ผมเพิ่งกลับมาจากนครนายกครับ ชื่อมะยงชิดมาฝากสามกิโลฯ”

“ขอบคุณค่ะคุณเดียว วันนี้ลิสเลียงฟรีตอบแทนนะคะ” ลลิภัทรรับ
 ของฝากมาด้วยรอยยิ้มยินดี อีกฝ่ายโบกมือพัลวัน

“ไม่ต้องครับ ไม่ต้อง ผมจะจ่าย เอาลาเต้คาราเมลไซรัปเหมือนเดิม
 นะครับ คุณลิสลองกินมะยงชิดดู หวาน อร่อย”

ลูกค้าที่ถูกทิ้งดื้อๆ นึกหน้า ใจค้นยุบยิบจนอยากจะคว่ำแก้วกลับบ้าน
 แต่สุดท้ายก็ลองมองสองคนนั้นคุยกันต่อ เจ้าของมะยงชิดได้ลลิภัทรไปคุย
 ด้วยที่โต๊ะ นี่หมอนั่นรู้ตัวไหมว่าแย่งคู่สนทนาของเขาไป!

พัทธาคิดว่าช่วงนี้ศรายะกลับบ้านช้าเพราะตั้งใจไม่ร่วมโต๊ะกินข้าว
 หล่อนค่อนข้างกังวลที่เขามีประเด็นขัดแย้งกับภริยัตถและเอมมาลินเรื่องงาน
 ซึ่งกระทบมาถึงความสัมพันธ์ภายในบ้าน และไม่มีใครคิดจะเริ่มคุยกันอย่าง
 จริงจังเพื่อยุติปัญหา

ส่วนกิริตกับวิภาวีไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น คนหนึ่งทำงานดึก อีกคนอยู่
 บ้านเฉยๆ อย่างคนรวนล้นฟ้า ไม่ต้องทำอะไรก็มีกินมีใช้

“ยาบำรุงครรภ์กินครบใช้ไหม” พัทธาทามวิภาวีหลังมืออาหาร อีกฝ่าย
 พยักหน้า

“วันนี้ดูแลหลานคุณแม่ดีอยู่แล้วค่ะ แต่คุณแม่ต้องดูแลสุขภาพแม่ด้วย
 นะคะ วินนี่กลัวคุณกิริมีเมียน้อย นี่ถ้าไม่คิดว่าท้องจะตามไปเผ้าที่คลับเลย”
 หญิงสาวกอดอกหงุดหงิด ทุกวันนี้เธอคุยกับสามีเป็นคำๆ ได้เพราะเขา

หมางเม็นราวกับเธอเป็นอากาศธาตุ ถ้ากิริติไม่รวย ปานนี้โดนเธอดำไปแล้ว

“คนห้องคนไล่ อย่าเครียดมากนักเลย กิริติไม่ทำแบบนั้นหรอก” หญิงวัยกลางคนเอ่ยเสียงเรียบ ทว่าคู่สนทนาขึ้นเสียงขุ่นอย่างอารมณ์เสีย

“คุณแม่น่าจะรู้นิสัยลูกชายตัวเองดีนะคะ ไม่ต้องปกป้องให้เสียเวลาเลย แล้วพรุ่งนี้วันนี้มีธุระข้างนอก วันนี้จะไม่ไปกับโพธิ์ แต่จะไปกับคุณกิริ” เธอจ้องแม่สามีเขม็ง เสาร์อาทิตย์ก่อนกิริต้อออกไปข้างนอกกับพัทธาตลอด เธอจึงไม่ได้ใช้เวลากับเขาเลย

“ใจเย็นๆ ก็ได้วันนี้ ทำไม่ต้องเสียงดังด้วย” ฐิริทัตไม่ชอบนิสัยเอาแต่ใจของน้องสะใภ้ เธอควรเคารพแม่ของเขามากกว่านี้

ทว่าพัทธาเข้าใจจุดประสงค์ของเธอดีจึงพยักหน้า “อ้อ ไว้จะบอกกิริให้”

“ขอบคุณค่ะ วินนี่ขึ้นห้องก่อนนะค่ะ” ว่าจบวิภาวีก็ลุกจากไป โต๊ะกินข้าวจึงเหลือแค่ฐิริทัตและเอมมาลินที่นั่งคนละฝั่ง

สะใภ้คนโตมีเรื่องที่ต้องพูดอยู่แล้ว จึงไม่รื้อเรื่องที่ประเด็นเมื่อมีโอกาส

“คุณแม่คะ ไกลวันเกิดของเอมแล้ว เอมมีอะไรจะขอ”

ลมหายใจของพัทธาติดขัด เอมมาลินไม่เหมือนวิภาวีกีที่ชอบขอเล็กๆ น้อยๆ ความต้องการของเธอมักจะใหญ่โตตามฐานะเสมอ นานที่ปีหนจะมีมาสักที

หล่อนปรายตามองลูกชายที่ไม่ได้สงสัยอะไร แสดงว่าคุยกันมาก่อนหน้านี้อแล้ว ได้แต่หวังว่าจะไม่เหลือปากว่าแรงมากนัก

“อะไรล่ะ”

“เอมมีแพลนอยากสร้างบ้านเด็กกำพร้าค่ะ เอมคุยกับคุณพ่อแล้ว ท่านว่าจะช่วยเรื่องค่าใช้จ่าย แต่ว่า...เอมไม่มีที่ดีๆ”

ฟังดูน่าแปลกสำหรับพัทธา เพราะพคิน บิดาของเอมมาลินน่าจะมีที่ทางเยอะ

หญิงสาวเห็นความเคลงใจในสายตาแม่สามีจึงอธิบายต่อ “คุณพ่อมีที่ต่างจังหวัดเยอะค่ะ แต่ว่าเอมอยากตั้งในกรุงเทพฯ พี่ภูก็เลยเสนอที่ตรงรามอินทรา เอมขอตรงนั้นได้ไหมคะ”

พัตรายนึกฉงนใจ หล่อมองหน้าภูริทัตอีกครั้งและเห็นสายตาอ่อนหวานของเขา

“ภูก็รู้ว่าที่ตรงนั้นแม่ให้ศราไปแล้ว” หล่อจัดการแบ่งที่ทางให้ลูกชายทั้งสามคนไปแล้ว ภูริทัตลงทุนสร้างคอนโดโครงการใหญ่ในที่ของตนเองเมื่อสองปีก่อน ส่วนกิริติปล่อยเช่าเป็นจุกๆ เพราะที่ของเขาไม่ได้กว้างมาก แต่มีหลายแห่ง เหลือว่างก็แค่ของศรายะ

“เราชดเชยเป็นเงินให้คุณศราไม่ได้เหรอคะ” เอมมาลีนถาม แววดาต้อารมณ์ของเธอไร้ซึ่งความเกรงใจ

“ผมจ่ายให้ศราได้นะครับ ถ้าคุณแม่โอเค ผมจะไปคุยกับเขาเอง ผมว่าถ้าเอมได้ทำบ้านเด็กกำพร้า มันจะส่งผลถึงภาพลักษณ์ที่ดีของธุรกิจเรา”

หญิงวัยกลางคนระบายลมหายใจ แต่ก็ไม่อาจลดทอนความอึดอัดลงได้ หล่อไม่อยากเป็นคนตัดสินใจเรื่องนี้ เพราะกลัวว่าจะกระทบจิตใจของลูกชายผู้เป็นเจ้าของที่ดินผืนนั้น

“ภูไปคุยกับศราก่อนนะ แล้วค่อยมาคุยกับแม่”

“เอมรบกวนคุณแม่พูดก่อนได้ไหมคะ” เอมมาลีนขัดขึ้นก่อนที่สามีจะอ้าปากรับคำ “คุณศราฟังคุณแม่มากกว่าใคร อีกอย่าง ช่วงนี้เรามีประเด็นกันเรื่องที่พี่เขียงรายด้วย คุณศราอาจจะไม่อยากจะยอมพี่ภู”

“นั่นสิ ศราเขาไม่ยอมแน่เลย” ภูริทัตลืมหัดไปสนิท เรื่องความรอบคอบเขาต้องยอมมารยาจริงๆ

ความหนักใจปรากฏผ่านสีหน้าอ้าอึ้งของพัตรา แต่สะใ้คนโตทำเป็นไม่เห็น เธอผลิยิ้มหวานก่อนจะลุกขึ้น

“เอมขอตัวไปคุยกับคุณพ่อก่อนนะคะ”

ศรายะกลับมาถึงบ้านตอนสองทุ่ม มาถึงก็เข้าครัวไปหามื้อค่ำกิน ช่วงนี้เขาเปลี่ยนเวลากินข้าวเพราะไม่ยกร่วมโต๊ะกับใคร เลื่อนมื้อเช้าไปเป็นมื้อสาย มื้อกลางวันกินตอนบ่าย มื้อเย็นก็เพิ่งได้กินตอนนี่เพราะมัวแต่นั่งอยู่ในคาเฟ่

ชายหนุ่มซ้อนแก้วพลาสติกกับอีกสี่ใบก่อนหน้านี้ ถึงจะเต็มหมดก่อนกลับ แต่เขาก็คว้าแก้วมาด้วยทุกครั้ง จิ้งหรีด สาวใช้วัยสิบสี่ซึ่งเป็นน้องสาวของโพธิ์เดินผ่านมาเห็นเข้าจึงทักเขา

“อ้าว คุณศรา กลับมาแล้วเหอะคะ แล้วนี่ตั้งใจจะสะสมกี่แก้วคะ”

“ไม่ได้สะสม” เขาตอบขณะเปิดดูกับข้าวที่จิ้งหรีดครอบฝาซีพลาสติกไว้ให้

“แล้วเก็บไว้ทำไมคะ เจลลี่เอาไปขายให้เอาไหม”

“อย่า! เอาไว้อย่างนั้น ถ้าเอาไปขายเมื่อไร ฉันจะเรียกค่าเสียหายสามพัน” เขาพูดพลางแกล้งที่ตั้งชื่อตัวเองว่าเจลลี่ เจ้าตัวเปลี่ยนเองมาหลายปีแล้ว แต่ไม่มีใครเรียกตามสักคน

“โหดจริงจริงง! เก็บไว้ประดับบ้านก็ได้ละ นี่ๆ กินข้าวดีกว่าคุณศรา วันนี้เจลลี่ทำคอกหมูย่างผัดกะเพราแซ่ๆ ไว้ให้ ถ้าเอาไข่ดาวบอกได้”

“ไม่เป็นไร ไปปิดบ้านเถอะ”

“รับแช่บ!” จิ้งหรีดรับคำอย่างขยันขันแข็งและออกไปจากครัวตามคำสั่ง ส่วนศรายะยกจานอาหารออกจากครัวไปที่โต๊ะกินข้าวข้างนอก ไม่คิดว่ามารดาจะยังนั่งอยู่

“อ้าว คลีโอพัตรายังไม่เสด็จขึ้นห้องเหอะครับ” ชายหนุ่มทักทายด้วยน้ำเสียงสดใสขัดกับสีหน้าของพัตรอย่างยิ่ง

“แม่มีเรื่องจะคุยด้วย กินข้าวก่อนก็ได้”

“พูดไปกินไปก็ได้ครับ ไม่มีอะไรที่ทำให้อาหารไม่อร่อยเท่ากับการกินข้าวกับวินนี่” เขานั่งลงตรงที่ประจำของภริยัตต ดักข้าวเข้าปากหนึ่งคำแล้วรอฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร

เห็นสีหน้าไม่สู้ดีของมารดาแล้วใจก็เต้นตุ้มๆ ต่อมๆ สังหรณ์ใจว่าอาหารจะไม่อร่อยอีกแล้ว

“ภูกับเอมบอกแม่ว่าอยากได้ที่ของศร่าไปทำบ้านเด็กกำพร้า ถ้าศร่าโอเค ภูจะจ่ายให้”

“พี่ผม? แกวรามอินทรานะเหรอ”

ประเดี๋ยวนี้มาแปลก เห็นความคาดหวัง จู่ๆ ก็โผล่มาจากไหนไม่รู้ เรื่องเก่ายังคาราคาซัง ยังจะหาเรื่องใหม่มาให้หนูนวยอีก

“อื้อ”

“นี่เขาตั้งใจแย่งสมบัติผมหรือเปล่า” ศร่ายะถามอย่างไม่จริงจังนัก ทว่าเรื่องนี้เป็นประเด็นอ่อนไหวสำหรับพัตรา

“ศร่า ไม่มองพี่ในแง่ร้ายสิ พี่เขายอมจ่ายนะ”

“ครับๆ รู้แล้ว แล้วทำไมเอมอยากทำบ้านเด็กกำพร้าล่ะครับ” กินเยอะเข้า ชายหนุ่มก็รู้สึกผิดขึ้นมา เขาเพ่งมองแก้วน้ำของพัตราโดยอัตโนมัติเพราะไม่มีของตนเอง คนเป็นแม่จึงเลื่อนแก้วไปให้

“เอมบอกว่าใกล้วันเกิด ภูก็เห็นด้วยว่าเราน่าจะทำอะไรเพื่อสังคมบ้าง”

“นี่พี่ชายกับพี่สะใภ้ผมเป็นคนดีขนาดนี้เลยเหรอ” ว่าจบเขาก็กระดกน้ำดับความเผ็ดร้อน

“ศร่า” พัตราคาดเสียงต่ำเรียกชื่อ ปรามคำพูดเชิงเสียดสีของลูกชาย

“คุณแม่ว่าผมเรียกเท่าไรดี ตารางวาระแสนดีไหม” ที่ของศร่ายะไม่ได้มีราคาถึงขนาดนั้น แต่อยากลองเสนอ เพราะอยากรู้ว่าภูริทัตจะใจป้ำเพื่อภรรยามากแค่ไหน

“เวอร์ไปนะ สรุปร่ายยอมใช้ไหม แม่จะได้บอกพี่เขาให้มากุญเฑาะ”

“ส่งคุณแม่มาชอก่อนแบบนี้ ผมจะไปปฏิเสธยังงัย แต่ขอเวลาผมตีราคา ก่อน บอกเลยว่าไม่ลดให้ ไม่ต้องเอาบุญมาอ้างเพราะผมทำเยอะแล้ว” เขานึกยิ้ม ขณะที่คนเป็นแม่ถอนหายใจหนักหน่วง ศร่ายะไปทำบุญตอนไหน

หล่อนไม่เห็นรู้

“จริงๆ ขายที่ไปก็ดินะครับ คุณแม่จะได้รู้ว่าผมไม่มีที่ให้อยู่แล้ว เรื่องแต่งงานและปลูกเรือนหอนี่ฝนไปได้เลย”

“เงินมีเยอะเยะ แม่ซื้อให้ใหม่ก็ได้”

มือของศรียะที่กำลังตักข้าวชะงัก เหลียวมองมารดาอีกครั้ง

“ยังงั้นผมก็ต้องไปเหวอ”

พัตราไม่ได้ตั้งใจจะผลักไล่ แคंपุดให้เขารู้ว่าไม่มีทางออก แต่สุดท้าย... ความต้องการของหล่อนก็คือให้เขาใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับใครสักคนนอกบ้าน คนที่ไม่ต้องการอะไรมาก ไม่ทำให้เขาปวดหัวในแต่ละวัน

“แม่รักศรียนะ”

นี่คือเหตุผลของทุกอย่าง

“ผมก็รักคุณแม่”

“ถ้าอย่างนั้นหาคนดีๆ ให้ตัวเอง ให้แม่ และเริ่มต้นชีวิตที่ควรมี”

น่าเศร้า...ศรียะเพิ่งอายุยี่สิบหก แต่มารดากลับทำเหมือนเขาอายุหกสิบที่ต้องรีบหาเมียให้ได้ก่อนนกเขาจะไม่ขัน